

கலாநிலயம்

A Literary Weekly
வியாழன்தோறும் வெளிவரும்.

வருடச் சந்தா

உள் ஈடு ரூ. 7 8 0

புற நாடு ரூ. 9 8 0

காரியாலயம்:—

வேளாளர் தேரு,

புரசைபாக்கம் சேன்னை.

Vol 5]

1932 சூலை ஏப்ரல் மீ 21

[No. 16]

பொருளடக்கம்.

1. தலையங்கம் (Leader)	301	6. வில்லிபாரத விளக்கம் (குதுபோர்ச் சருக்கம்)	
2. குன்றுடையானும் மக்களும்		T. S. டட்டாஜப்பிள்ளை B.A.B.L. 311	
W.V. கோவிந்தசாமி ராஜா BA.,LT. 303		7. நம்மாழ்வார் வைபவம் (2-ம் பத்து 8ம் தசகம்)	
3. பொருளாசை—C. சந்தர ஜியர் B. A.	305	K. இராஜகோபாலாச்சாரியார் B.A. B.L. 314	
4. தமிழ்ப்பாடம்		8. அப்பர் (64 கலை—தர்க்கம்—சப்தப்ரமாணம்)	
நாவெண்பா - சுயம்வரகாண்டம்	306	E. N. தணிகாசல முதலியார் B.A. B.L. 315	
5. பூர்ணாங்கநாதர் பிள்ளைத்தமிழ் (தாற்பருவம்)		9. சொல்லுடாட்டம்	317
கி. வெங்கடசாமி ரெட்டியார்	310	10. வர்த்தமானம்	319

கலாநிலயம்

வித்தகமோ விதிவசமோ. 8.

இதுகாறும் பொதுப்பட இயங்கும் வித்தகத்தின் இலக்கணம் ஈதைன ஒருவாறு இயம்பிவந்தோம். தனிப்பட நின்றிருந்து தன்வரையில் விதியினை ஆட்கொள்ளவல்ல வித்தகத்தின் வரலாறு இதுபோன்ற தன்மையதாய் அமைந்திருக்க, அகவிலைப்பிம் மாபெரு வலகந்தன்னில் ஒருங்குறக்குமுமிச் செல்லும்மாறுட விதிகளினாடுடமாடுமித்தகத்தின்வகையினை இனி ச்சிறிதிங்குக் காணலாம். இதனை ஆராய்ந்தறியவேண் டியது மிகவும் இன்றியமையாததே. ஏனெனில் வித்தகன் ஒருவனுடைய விதிதானும், வம்பமாக்கள் தூர்த்தர் விடர் அனைய சிற்றினக்கயவர்தம் விதிகளினின்று முற்றிலும் விலகினிற்க இயல்வதில்லையே. எவரேவர் விதிகளும் என்றென்றும் ஒன்று கூடிக் கலந்தவண்ண மாகவே யிருக்கின்றன. வன்தாளின் இனைவனங்கி வளங்கரம் தொழுத்த மனனாவான் நின்ற தன்மைந்தனை நெடுங்கானம் படரப்போக்கித் தானும் இதி காடு சென்றடைந்த தயரதன் உற்றதே யனைய பேரிடர்கள் விலைவது வித்தகாதம் விதிகளுக்குப் புதுமையன்று. உத்தமர்களில் இங்கு இவெனுப்பான் புண்ணி யப் பெருந்தகை வேறு யாரே உளரென்ன உர்பந்து நின்ற தயரதனுக்கு இன்னதோர் கொடுவிதி உடற்ற வந்த வரலாற்றின் உண்மையை உணரவேண்டுமென்னும் அவாக் கொள்ளாதார் அறிவிற் கடையாவார் இனத்தினுட்டானே காணப்படுவர். எனினும் இது விந்தை நீங்கி இயற்கையாவது பிக எனியதே.

சனச்சேபனைச் சிந்தனை சிறிதுமின்றிக் கொன்ற நாள் அவன் இருமுது குரவரும் இட்ட சாபந்தான்

இன்று இவ்வுருவில் வந்து தொடர்ந்து உழக்கிய தென்னும் பூழிபுது தகையைச் சற்றே மறந்து சோதிப் போமாயின் தயரதனைத் துயர்செய்ய வந்தது அவன் விதியே என்பதனினும், இலங்கையின்கண் ஸிருந்த இராவணன் தன் விதிதான் இத்தயரதனுடைய துண் பத்திற்குக் காரணமாயிற்று என்பதும் சாலப்பொருந்தும். ஆதவின் அங்கு இராவணன் தன்புன்விதி இங்குத் தயரதன்தன் நன்மதியுள் மயங்காசின்றது. எனின், தயரதனுடைய வித்தகத்தால் விலைந்த பயன் யாதென அயிர்த்தலும் இயலும். இது, துண்ணென்த தோன் றிக் கதுவிய விதியாகும்; மிக்க கொடுமையும் வாய்ந்தது. இவ்வாறின்றி, பார்ப்பதற்கு இத்துணைப் பயங்கரமில்லதாய் மெல்லமெல்லத் தொடர்ந்து துயர்மிகச் செய்யும் விதியினுக் காளாகிக் கவல்கின்ற வித்தகர் களும் உளர். விதனங்கள் உணடோ இல்லையோ என் பதைமட்டும், கயமைக்கும் வித்தகத்திற்கும் இடை நின்ற வேற்றுமையாய்க் கொள்ளலாகாது. இந்த இலக்கணத்தையே ஆதாரமாகவைத்துச் சோதிக்கப் பயில் வதைல்லாம் நம்முடைய வாழ்க்கையை அவலமாக்கி அழிப்பதற்குரிய அடிப்படையாகின்றது. இருதிறத் தோர்க்கும் பெரும்பாலும் விதனம் ஒன்றே. ஆயினும், அவ்விதனத்தைத் தூண்டிநிற்கின்ற பொருள்களின் தன்மை அளவு முதலியவைகளில் மாத்திரமேயன்றி, அவ்வாவிதனங்களையடையானேர்ந்தவர்தம் வாழ்க்கை யிலும் வேற்றுமை பெரிதுளது. தூர்த்தர் துயர்கள் தக்கால், நன்மையைக்கண்டு நாணி நடுங்குவார். நன்மையைப் பேணிக்கொள்வோம் என்னும் நோக்கம்

அவருக்கு எழுவதில்லை. வித்தகர்களும்வருஞ்துகின்ற ரெனினும், வாய்மையையும் நீதியையும் அன்பையும் எதிர்கொண்டழைத்துவந்து அளவளாவ இவர் அஞ்சமாட்டார். இது நிற்க,

ஏனையோர் விதிகள் நடைபெறுவதற்கு நிபங்கள் வேண்டி, வித்தகர்களுடைய விதிகளும் தாக்கப்பெற வாம். எனின், இச்செவ்வியில் ஒருகேள்விஎழுதல்இய ஹும். வித்தகர்தாம் மற்றவர் நலமுற விதிகளை மாற்றி வைத்தல்ஆகாதோ எனஜியுறவெப்தலாம். இதற்கிண்ட யில் வித்தகத்தின் ஊதியந்தான் யாதென்னும் வினா வொன்றும் பிறத்தல் இன்றியமையாதது. இவ்விரண் டிற்குப், மாரிஸ் மேடர்லிங்க் என்னும் அந்தப் பெல் ஜிபதேயத்து ஆசிரியர் ஒருங்கே கூறுகின்ற விடையினை, இங்குக் கருத்துட்ட கொள்வது நலம்:—

"Those who speak of the profits of wisdom are never so wise as when they freely admit, without pride or heart-burning, that wisdom scarcely grants a boon to her faithful that the foolish or the wicked would prize. And indeed it may often take place that the sage, as he moves among men, shall pass almost unnoticed, shall affect them but slightly; be this that his stay is too brief, that he comes too late, that he misses true contact; or perchance that he has to contend with forces too overwhelming, amassed by myriad men from time immemorial. No miracles can he perform on material things; he can save only that which life's ordinary laws will allow to be saved; and himself it may be, shall be suddenly seized in a great inexorable whirlwind. But, though he perish therein, still does he escape the fate that is common to most; for at least he will die without having been forced—for weeks, or it may be for years, before the catastrophe—to be the helpless, despairing witness of the ruin of his soul. And to save someone—if we admit that in life there are really two lives—does not of necessity mean that we save him from death and disaster; but indeed that we render him happier, in as much as we try to improve him. Moral salvation is the greatest salvation; and yet, what a trifle this seems, as everything seems that is done on the loftiest summits of soul. Was the penitent thief not saved; and that not alone in the Christian sense of the word, but in its fullest, most perfect meaning? Still had he to die, and at that very hour; but he died eternally happy; because at the very last moment he too had been loved, and a Being of infinite wisdom had declared that his soul had not been without value, that his soul, too, had been good, and had not passed through the world unperceived of all men.

As we go deeper down into life we discover the secret of more and more sorrow and helplessness. We see that many souls round us lead idle and foolish lives, because they believe they are useless, unnoticed by all, unloved, and convinced they have nothing within them that is worthy of love. But to the sage the hour must come when every soul that exists claims his glance, his approval, his love—if only because it possesses the mysterious gift of existence. The hour must come when he sees that falsehood and weakness and vice are but on the surface; when his eye shall pierce through, and discover the strength, and the truth, and the virtue that lie underneath. Happy and blessed hour when

wickedness stands forth revealed as goodness bereft of its guide; and treachery is seen to be loyalty, for ever astray from the highway of happiness; and hatred becomes only love, in poignant despair, that is digging its grave. Then unsuspected of any, shall it be with all those who are near the good man as it was with the penitent thief; into the humblest soul that will thus have been saved by a look, or a word, or a silence, shall the true happiness fall—the happiness fate cannot touch; that brings to all men the oblivion it gave unto Socrates, and causes each one to forget, until nightfall, that the death-giving cup had been drained ere the sun went down.

அறிவிலிகளும் சிற்றினக் கயவர்களும் மதித்துணர் தற்குரிய ஊதியம் ஒன்றும் வித்தகமுடையோர் அவ் வித்தகத்தால் எய்துவதில்லை என்னும் உண்மையைச் சாற்றுகின்ற இப்பேரரிஞ்சுவாக்கியத்தைப் பன்முறை மனனஞ்செய்து தேர்ந்துகொள்ளல் வேண்டும். வித்தகம் வித்தகம் என்று விளம்பிசிற்றலால் விளைந்த பயன் யாது என வினவுகின்ற இழுதைவாய்க்களுக்கு இட்டதோர் விளங்கு இவ்வாக்கியத்திலும் வலியது வேறில்லை. ஊதியம் ஒன்றும் இல்லாமையே ஒன்றன் பெருமைக்குப் பொதுவற சின்ற அறிகுறியாகும். அவருக்குத்தான் இல்லையெனில் ஏனையோர்க்கேனும் உளதோ என்பதற் கதன்பின் எதிர்விளம்புகின்றார். இடுக்கண் இடுகாடுகளினின்று காத்தற்கியலாக காலை யிலும், இடுக்கண்களி னிடையேயும் இடுகாட்டிற் கருகிலையும் மனிதர் மனத்தகத்தே சிறிதேனும் அமைதி பிறக்கும்படி புரியவல்லவர் வித்தகர்களே யாதவின், அவ்வுதவிக்கு இணையாயது எங்கும் இல்லையே. ஆங்கில நூற்பயிற்சி யுள்ளவர்கள், ராபர்ட் வாயி ஸ்டேவன்ஸன் என்பவர்தம் கருத்தும் இதுவே யாவதை இங்கு நினைத்துக்கொள்வார். அறம் மறம், அங்கு வன்பு, தின்மை நொய்ம்மை, அனைய எதிர் நிலைத் தொடர்கள் வேறுவேறுகிய ஆற்றல்களை விளம்புவனவல்ல. உண்மை யுணர்ந்து உய்ப்பாரிலாத அறக்கானே மறமெனத் தோன்றுகின்றது. இன்பத்தை அடைதற் கேகுமவன் அன்பின் துணையிழுந்து தவறிச் செல்லும் நெறியே வன்பு. இதனை யறியும் தின்மையை நம்பாமல், அறத்தினின்று வேறூப ஆற்றல் மறம் என்றும், அன்பினின்று வேறூப ஆற்றல் வன்பென்றும் திரிபு கொண்டு தளர்வதே நொய்ம்மையாகும். வித்தகர் இம் மனநிலையை மாந்தருக்கு எய்து விப்பார். இங்கிலை எய்துதனினும் உயர்ந்ததோர் ஊதியம் உலகிற்கில்லை. எனினும், ஆன்ம உணர்வினது உன்னத சிகரங்களில் உதிக்கும் மற்றெல்லா ஒளிகளையும் போலவே இச் சமரச வித்தக நன்னிலையும் கல்லாத மாந்தர் கண்களுக்கு அற்பமாகவே தோன்றும். எனினும், தாம் பெரிதெனப் பாராட்டிப் பின்தொடர்ந்த மற்றவைகளால் பெற்ற பயன் யாதென்பதை உற்றுணர்ந்துகொள்ளும் ஊக்கமும் பயிற்சியும் உடையராயின், இது அற்பமன்றென்பதை அறிந்து கொள்ளல் அருமையாகாது.

ஆவதாகுக. ஒரு சொல்லால், ஒரு பார்வையால், மொனத்தால், வித்தக நன்னிலை பெய்திய மேன்மக்கள், தம்மை வந்தடைந்த மாந்தரை இன்பநெறிக்குரியவராக்குவார் என்ற மாடர்லிங்க் நம் தாயுமானவர் முதலிய பெரியோர் வாக்கினிற் குடன்பட்டிருக்கின்ற வாய்மை கருதுதற் குரியது.

குன்றுடையானும் மக்களும்

இரண்டாம் புத்தகம் — அண்ணன்மார் வரலாறு

[284-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

கணவனும் மனைவியும் தாம் பெற்ற வரத்கின்படி ஆண்குழுந்தைகள் பிறவாமையைக் கண்டு வருங் தினர்; ஆயினும் மிகக் அழகுடைய ஒரு பெண்மகவு தமக்குக் கிடைத்ததேயன்று ஒருவாறு தேறி, அதைனைப் போற்றிவளர்ப்பா ராயினர்.

தாமரை, தன் பிள்ளைக்கவி தீர்க்கவந்த அருமைப் புதல்வியை நீராட்டித் திருநீரும் நிலக்காப்பு மிட்டுக் கண்ணுக்கு மைத்திட்டி, அழுகு கண்டு வாரியெடுத்து முத்தமிட்டுப் பொன்னாஞ்சலிலே கிடத்தி,

முத்தே நவமணியே முழுநீலக் கோமளமே
சத்தி யருளாலுதித்த சந்ததியே கண்வளராய்;
திருவளர் பொன்னம்பலத்தில் * செப்திருந்த
[மாதவத்தால்]
பரமன்ருளால் வந்த பாவையே கண்வளராய்;
தேனே மாகதமே தித்திக்குஞ் செங்கரும்பே
மானே யெங்கண்ணே மதலையே கண்வளராய்.

என்று பல படப் புகழ்த்து தாலாட்டுவாள். மகளுக்குத் தலையில் வரணமணிக் குப்பிவைத்து, நெற்றியில் இரத்திந்சுட்டி தொங்கவிட்டு, மார்பில் நன்முத்து மாலை அணிவித்து, கையில் பொற்காப்புப் போட்டு, காதில் மத்தியங்காயும்மேல் முருகும்குழமையும்மாட்டி, சிற்றிடையில் பொன்னரைஞான் கட்டி, காலில் சிலம் பும் தண்டையும் சதங்கையும் புனைந்து, அவளது பேராழுகு கண்டு மகிழ்ந்து, இனித் தன்னை மலதியென்று வையகம் ஏசாதென உவந்து மகளைச் சிறப்பாக வளர்த்து வந்தாள்.

அண்ணன்மாரும் தங்கையும் பிறந்த அன்றே, தாமரைநாச்சியின் அடிமைப் பறைசிக்கும் ஓர் ஆண்குழுந்தை பிறந்தது. அது தெய்வவரத்தாலுதித்தமையால் கண்டோர் அஞ்சம் உருவமும் விலையும் வாய்ந்து, அதன் தாய்க்குச் செல்வக் குழந்தையாய்ச் சேரியில் வளர்ந்துவந்தது. அன்று குன்றுடையான் கொட்டி வில் அழிய இரு குதிரைக்குட்டிகளும் பிறந்தன.

சிலவறையில் வளர்ந்துவந்த அண்ணன்மார், செல்லாண்டியம்மன் திருவருளால் எல்லா வித்தைகளையும் துறைபோகக் கற்றனர். வில்லித்தையிலும் வாள் வித்தையிலும் நிகரற் ஹீர் ஆயினர்; யானையேற்றத்திலும் குதிரை யேற்றத்திலும் அளப்பரிய திறமை எய்தினர்; நாள்தோறும் செல்லாண்டியம்மன் அவர்கள் பக்கலிலிருந்து கற்பிக்க மல்லுத்தத்தில் கைதேர்ந்தவராயினர். இவர்கள் வரத்தாற்பிறந்தமையால் வயதுக்கு மீறிய வளர்ச்சியையும் தேகபலத்தையும் அறிவையும் ஆற்றலையும் பெற்றிருந்தார்கள். இவர்களில் மூத்தோன் ஈவும் இரக்கமும் பொறையு முட்டேயோன்; இனையோன் கோபமும் ஹீரமும் துணிச்சலு மிக்கோன்.

இதுகாறும் பாப்சசலூர்த் தம்பிமார் சம்மா இருந்தவரல்லர். குன்றுடையானுக்கு வாய்த்த செல்வத்தையும் உயர்வையுங் கண்டு பொறுமைகொண்டு சமயம்

* ‘பொன்னம்பலத்தில்’ என்ற சொற்பிரயோகத்தால், தாமரை தவங்கிடந்து வரம்பெற்ற தலம் சிதம்பரமே என்று கூறுவாரும் உள்ளர்.

வாய்த்தபொழுதெல்லாம் அவனுக்கு இடர்விளைத்து வந்தனர்.

இங்னமாக ஒன்பது ஆண்டுகள் சென்றன. அண்ணன்மார்க்கும் தங்கைக்கும் பத்தாம் வயது நடக்கிற காலத்தில், பாய்ச்சலூரில் பங்காளிகளுடைய வேளாண்மை நாசமாயிற்று; பணமுட்டு அதிகரித்தது. செலவுக்கு வழியறியாதவர்களாய்ப் பங்காளிகள் கலக்கமுற்றக் கூடி ஆலோசித்து, குன்றுடையான் வீட்டைக் கொள்ளையடிக்க வேண்டுமென்று தீர்மானித்து, ஆட்களைத் திரட்டி யழைத்துக்கொண்டு சிற்றுலைப்பட்டனத்தை யடைந்தார்கள். குன்றுடையான் வீட்டைச் சுற்றி ஆட்களை நிறுத்தி, பங்காளிகள் வீட்டிடி னுள்ளே நுழைதலும், குன்றுடையான் தம்பிமார்கள் தன் அரண்மணிக்கு வந்தார்களென்று மகிழ்ந்து, ‘வாருங்கள்! வாருங்கள்! தம்பிமார்களே’ என்று சொல்லி வாய்மூடிமுன், பங்காளிகள் அவன் கண்ணத்தில் பள்ளிபள்ளிரென அறைந்து, மயிரைப் பற்றியிழுத்துக் கீழே தள்ளி, ‘உன்பணத்தையும் நகைகளையும் ஒப்புவிக்கிற யா அல்லது உன்னைக்கொல்வதா?’ என்றுகேட்டு, கழுத்தைப்பிடித்துப் பிசைந்தார்கள். குன்றுடையான் கண்கள் பிதுங்க அவர்களைக் கையெடுத்துக் கும்பிட்டு, ‘என் பணமும் நகையும் ஆகிய எல்லாவற்றையும் உங்களுக்கே ஒப்புவித்துவிடுகிறேன். என்னைக்கொல்லாதீர்கள் உங்களுக்குப் புண்ணியம்’ என்று சொல்லி யிரந்தான். ‘அப்படியானால் உடனே உன் பெட்டியைத் திறந்து காட்டு, காட்டு’, என்று சில பங்காளிகள் குன்றுடையானைக் கழுத்தைப்பற்றித் தள்ளிப் பெட்டியை நோக்கிப் போகையில், மற்றஞ்சிலர் அந்தப்புரத்தில் நுழைந்து அங்கே மகளோடு பேசி விளையாடும் தாமரையை அனுகினர். இவர்கள் வருவதைக் கண்டு தங்கை அஞ்சித் தாயைக் கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டாள். ஒருபங்காளி தங்கையின் கண்ணத்தில் ஒங்கி அறைந்து அவள் கரத்தைப் பற்றித் தரதரவென இழுத்தெறிந்தான். மற்றவர்கள் தாமரையை நோக்கி, ‘இந்த முண்டையினால் அன்றே நமக்கு இவ்வளவு கஷ்டமும் உண்டாயிற்று! இவள் பல்லை உடையுங்கள், இவள் முகத்தில் அறையுங்கள்’ என்று வெகுண்டுகூவி, அவளை நெயப்புடைத்து, குன்றுடையான் பக்கலுக்கு இழுத்துக்கொண்டு வந்து, ‘உங்கள் பணத்தையும் நகைகளையும் காட்டுங்கள்; காட்டாவிடில் இப்பொழுதே உங்களை மாப்போம்’ என்று அச்சுறுத்தினார்கள். கணவனும் மனைவியும் ஈரங்குலையைக் கையிற் பிடித்துக் கொண்டு தங்கள் பணத்தையும் நகைகளையும் ஒன்று விடாமல் வாரிவாரிக் கொடுத்தார்கள்.

இதற்குள் அரண்மணை முழுதும் அல்லோலகல் லோல மாயிற்று. ஊரார் திரண்டுவந்து சூழ்ந்தனர். சூழ்ந்தும் என்? பங்காளிகள் பொல்லாதவர்களென்று பயந்து வாளா இருந்தனர்.

பங்காளிகள் குன்றுடையான் வீட்டிட்ட கொள்ளையிடத்த பணத்தையும் நகைகளையும் மூட்டை கட்டி ஆட்கள் தலைமீது வைத்து, குன்றுடையானையும் இழுத்துக்கொண்டு தெருவாசலுக்கு வந்தார்கள். தாமரை

கைகளைப் பிசைந்துகொண்டு அவர்கள் காலில் வீழ்ந்து தன் கணவனை விட்டுவிடும்படி பலவாறு இரந்து கேட்டாள். ஒரு பங்காளி அவளது மார்பில் எட்டி உதைத்தான், அவள் மல்லாந்துவீழ்ந்து மூர்ச்சித்தாள். பங்காளிகள் குன்றுடையாளை நடத்திக்கொண்டு பாய்ச்சலூர் போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

பாய்ச்சலூரார் குன்றுடையான் வீட்டைக் கொள்ளை யடிக்கையில், செல்லாண்டியம்மன் அண்ணன்மாருக்குப் படைக்கலப் பயிற்சி கற்பித்துக்கொண்டிருந்தார். பயிற்சியில், அம்மன், அண்ணை ஒருதிருக்கம் பத்தண்டை நிறுத்தி, தம்பியை எட்டேர் அணைப்புக்கு அப்பால் நிறுத்தி, ‘உங்கள் திறமையை நான் பார்க்க விரும்புகிறேன்’ என்று சொல்லி, ‘உன் அண்ணைப் பிடி பார்ப்போம்’ என்று தம்பியை நோக்கிக் கூறினார். தம்பி ஆர்ப்பரித்துத் திருக்கம்பத்தை நோக்கி ஓடினான். அண்ணனும் அவன் கையில் அகப்படாமல் கம்பத்தைச் சுற்றிச்சுற்றி ஓடி ஒளிந்தான். அண்ணன் பிடிப்படாததைக் கண்டு தம்பி கண்சிவந்து தன் மந்திரவாளை எடுத்து வீசுதலும் அத்திருக்கம்பம் இரண்டு துண்டாய் வீழ்ந்தது; உடனே அண்ணன் மேற் பாய்ந்து அவனை இறுகப்பற்றி இழுத்துவந்து செல்லாண்டியம்மன் முன்னிலையில் நிறுத்தினான். அண்ணன் சிரித்தான். செல்லாண்டியம்மன் தம்பியைப் பார்த்து, ‘அப்பா, கோபம் கொடியது. நீ இவ்வாறு கோபித்துக் கொள்ளுதல் தகாது’ என்று புத்திகூறினார். அண்ணன் அம்மன் அடியில் வீழ்ந்து, ‘தாயே, தம்பி அறியாதவன். அவனை மன்னித்தருள்ள வேண்டும்’ என்றன. தம்பியும் அம்மன் காலில் வீழ்ந்தான். அம்மன் இருவரையும் எழுப்பி ஆசிக்கிறான்.

அண்ணன்மார் மீண்டும் அம்மன் காலில் வீழ்ந்து எழாது கிடந்தனர். செல்லாண்டியம்மன், அவர்களை நோக்கி, ‘மக்களே, எழுந்திருங்கள், உங்களுக்கு உற்ற குறையாது?’ என்று வினவினார். அண்ணன்மார் அது கேட்டு, ‘தாயே, இதுகாறும் தாங்களே எங்களை வளர்த்து வித்தைகற்பித்திர்கள். தங்களைபே நாங்கள் தாய் என்று கருதி இருக்கோம். ஆபினும், ஒரு நாளாயி னும் நாங்கள் எங்கள் தந்தையைப் பார்த்ததில்லை. எங்கள் தந்தையார் எங்கே எங்களுக்குத் தகுந்தவிடை கூறியருள் வேண்டும்’ என்று இரந்தனர். அவர்கள் கேட்ட கேள்வியினால் பிள்ளைகளுக்கு அறிவு வந்த தென்று கண்டு, அம்மன், ‘குழந்தைகளே, எழுந்திருங்கள். உங்கள் கேள்விக்கு விடையிறக்கின்றேன்,’ என்ற கூறி, அவர்களைத் தம் கைகளால் வாரியெடுத்து நிறுத்தினார்.

பின்பு அம்மன், குன்றுடையான் பங்காளிகளிடத்தில் பட்ட கொடுமைகளையும், தாமரையை மணந்த தையும், பயிர்த்தொழில் செய்து பணக்காரனுண்தையும், பிள்ளைப்பேற்றின் பொருட்டுத் தவம் கிடந்து வரம் பெற்றதையும் அண்ணன் மாறைப் பங்காளிகள் கொல்லாதிருக்கும்பொருட்டுத் தாம், பரமனது கட்டளைப்படி நிலவறையில் வளர்த்ததையும், மற்றவற்றையும் விரிவாய்க்கூறி; ‘மக்களே, உங்களுக்கு அறிவு வந்தது. இனி நீங்கள் உங்கள் தாய்தந்தையரிடம்போகலாம்’ என்றார்.

தனது பெற்றேர்ப்பட்ட அல்லல்களைக்கேட்ட சின்னண்ணன் சின்நிதெழுந்து தன் மந்திரவாளை முன் னும் பின்னும் சமூற்றி, ‘இதோ, இப்பொழுதே அப்பங்காளிகளை என் வாருஞ்கு இரையாக்குகின்றேன்’ என்று கொக்கரித்தான்.

அம்மன் அவனைக் கையமர்த்தி, ‘குழந்தாய், பொறுபொறு; அவசரப்படாதே. ஒவ்வொன்றையும் தீர்யோசித்துச் செய்தல் வேண்டும். உங்களுடைய பங்காளிகள் பொல்லாதவர்கள், பலவான்கள். அவர்கள் உங்களால் அவமதிக்கப்படும்காலமும்நெருங்கியுளது; நான் சொல்வதைக் கூர்ந்து கேளுங்கள். நீங்கள் பிறந்து வளர்ந்ததை உங்கள் தாய்தந்தையர்களேனும் பங்காளிகளேனும் அறியார்கள். நீங்கள் பிறந்தவன்றே உங்கள்தாயார் பெற்ற வரங் காரணமாக உங்கள் அடிமைப்பறைச்சிக்கும் ஒரு புதல்வன் பிறந்தான். அவன் உங்களுக்கு நிகரான பலசாலி. அவனைக் கைவிடாதீர். அவன் இப்பொழுது உங்களுடைய குதிரைகளை வேளாண்குளக்கரையில் மேய்த்துக்கொண்டிருக்கின்றன. அக்குதிரைகளும் நீங்கள் பிறந்தவன்றே பிறந்தவை; மிக்க வன்மையும் அழகும் வாய்ந்தவை. அவற்றை ஆளுக்கொன்று வைத்துக்கொள்ளுங்கள். மற்றும் ஒன்று சொல்கிறேன், கேளுங்கள். இப்பொழுது உங்கள் பங்காளிகளால் உங்கள் தாய்தந்தையர்க்குச் சிறிது இடர்ப்பாடு உண்டாயது. நீங்கள் இருவரும் சென்று அவ்விடர்ப்பாட்டைக் களைவீர்களாக’ என்றார்.

அண்ணன்மார் அம்மன் காலில் வீழ்ந்தெழுந்து, அவர் வாழ்த்திக் கொடுத்த மந்திரவாட்களைப் பெற்றுக்கொண்டு, வேளாண் குளக்கரையை நாடி விரைந்து ஓடிச்சென்று அங்கே பத்துவருடங்கள் தின்று கொழுத்த குதிரைகள் மேய்வதையும், அவற்றை மேய்க்கும் சாம்பானையுங் கண்டு மகிழ்ச்சியற்று, நிலத்தில் வீழ்ந்து கும்பிட்ட சாம்பானைஆசீர்வதித்துத்தாம் இன்னார் என்பதைச் சருக்கமாய்க்குறி அக்குதிரைகள் இரண்டையும் போர்க்குச் சித்தப்படுத்துமாறு கட்டளையிட்டு, கடிய வேகத்தோடு சென்று சிற்றுலைப்பட்டணத்தில் நுழைந்து ஒரு நொடிப்பொழுதில் தமது அரண்மனையை அடைந்தனர்.

உதைபட்டு வீழ்ந்து மூர்ச்சித்த தாமரையைக் கட்டிலில் படுக்கவைத்துத் தாதியர் சூழ்ந்து நின்று உபசரித்தனர். அவள் களைதெளிந்து கண் விழித்தாள். அப்பொழுது அண்ணன்மார் இருவரும் வழியில்லின்ற வர்களை விலக்கிச் சென்று தமது அண்ணையிருந்த மண்டபத்தில் நுழைந்தனர். அவர்களுடைய தலைப்பாகைகளையும், உடைகளையும், வாளாயுதங்களையும் கண்டு இராஜசேவகர்களைன்றெண்ணையிருங்டு அங்கிருந்தவர்களும் தாதியரும் வழியில்லிட்டார்கள். அண்ணன்மாரிருவரும் நிலத்தில் வீழ்ந்து தாயைக்கும்பிட்டு எழுந்து, ‘அம்மா, நாங்கள் உன் புதல்வர்கள். எங்களைக் கொல்ல வேண்டுமென்று பங்காளிகள் அனுப்பிய மருத்துவச் சொக்கியும் அறியாதவரு செல்லாண்டியம்மன் எங்களை யெடுத்துக்கொண்று இப்பத்து வருடங்களும் நிலவறையில் வளர்த்தார். மற்றைய செய்திகளைப் பின்னால் விளக்கமாகச் சொல்லுகிறேம். தந்தையார் என்கே?’ என்றார்கள்.

പുരുത്വക്കു

“இலமென்று வெங்குதல் செய்யார் புலம்வென்ற புன்மையில் காட்சி யவர்”

என்றென்றும் எவ்விடத்தும் மனவமைதிக்குஇடை
ழுறுப்பல்லாரையும் நலியும் ஆசைகளில் பொருளாசை
இன்று. அறநால்கள் இயற்றிய ஆன்றேர் அணைவரும்
பொருளை இருளொன்று இடித்துரைக்கின்றனர். புல
வர்கள், செல்வத்தை இகழ்வதையும், அர்த்தத்தால்
வரும் அநர்த்தங்களை அடுக்கிக் கூறுவதையும், மானி
டர்தம் மனத்தினின்று பொருளாசை அகன்றூறியச்
செய்யும் பெரிய முயற்சியையும் பற்றிக் கற்றிருப்பீபா
ருக்கு நான் பலபடனடுத்துரைப்பது மிகை. ஆயினும்,
பொருளாசை நம்மைவிட்டு இந்நாள் நீங்கியதென்று
சொல்ல ஒன்னுமோ? நமக்குஅறிவுபுகட்டும் அப்பெரி
யோர்தாமும் அமயம் வாய்க்குங்கால் பொருள்ளட்டிக்
கொள்ளும் நோக்கம் உடையபரே யன்றே? அவர்கள்
ஆன்ற அறிவோடு புனைந்து கூறும் மொழிகளை மனத்
துட்கொண்டு எவரோனும் தாம் எய்தியுள செல்வத்
தை அகற்றியதுண்டோ. அன்றேல், மனவமைதியை
விரும்பித் தம் கைப்பொருளை வாரி இறைத்ததும்
உண்டோ?

பொருளையும் அதிகாரத்தையும் பொருட்படுத்தா தவர்ப்பலர் உள்ரெனினும், உற்று நோக்கின், அதற்குக் காரணம், அவர்கள் செல்வத்தையும் செல்லவாக்கை யும் இகழ்ந்ததேயன்று; அவற்றை அடைதற்கு இன்றி யமையாத முயற்சியையும் உழைப்பைபும் அஞ்சியதே காரணம் என்பது தெரியவரும். அவர்கள் மடி அகற் றித் தொழில்செய்யத் திறனற்று, மற்றவருடன் போட் டிக்குசிற்கப் பின்வாங்கி, பொன்விளையும் குன்றின் மேல் தம் முயற்சியின்றி ஏறி, பிறர்பொருளையனுபவிக்கச் சித்தமாய் முன்னிற்பவர்களே.

மற்றும் சிலர், பெரிய பதவிகளைவிட்டுவிட்டு எனிய வராய் ஒளிந்து வாழி இலும், ஆராய்ந்து பார்த்தால், அவர்கள் அதிகாரத்தை அகலவிட்டதற்குக் காரணம், அவ்வதிகாரம் தானேயகன் ரஹமதா னென்றும், தேடிவரும் பதவியைக் கைவிட்டது, அவ்வாறு செய்யாவிட்டலினையும் அவமானத்திற்கு அஞ்சியே என்றும் விளங்கும். அன்றூபின் இவர்கள் இவ்வாறு நடந்துகொள்வதற்குக் காரணம் வேரூபியிருக்கலாம். சில மணிதா் ஒரேவிதவாழ் க்கையில் பொருந்தி நிற்பதில் இன்பம் காணுதுபோக வேலாழ்க்கைவகையை மாற்றுவதால் சக்கமெய்தலாம் என்றெண்ணுவார். வேறு சிலர் இயல்பிலேயே அழுமூஞ்சிகளாய்ப் பிறந்தால், வாழ்க்கையின் நாடகக் காட்சிகளை மாற்றினால் தம் மனவருத்தம் தீரலாம் என்ற கருதுவர். அத்தகையோர் மனம், பெருவாழ்க்கையாயினும் சிறு வாழ்க்கையாயினும், ஆறுதல்அடையாவண்ணம் நோய்கொண்டுளது. எல்லாக் கருமத்தையும் அகற்றித் தனித்திருப்பினும் அவர்களைக் கவலையும் வருத்தமும், தாம் நாடியது கைகூடவில்லையே என்ற ஏக்கமும் இடைவிடாமல் வேதனை செய்கின்றன.

செல்வவாண்களும் செல்வம்சேகரிக்கவல்லவர்களும், பொருளை பிகழ்ந்து கூறும் சான்றேர் மொழிகளை மதி யாரெனிலும், ஆன்றேர் அறநூல்கள் பயனற்றவை களேயென்று மூடமுடிவு செய்யலாகாது. உலகில்வறு மையே பொரும்பாலும் உலவினிற்கின்றது. “செல்வம் நிலையற்றது, அதனால் வரும் ஊதியமும் அற்பமானது, அதனை அடைந்தவர் எய்தியதுபோற்றுன்றும் உயர் வெள்பதெல்லாம் மிகத் தாழ்ந்ததே” என்றென்று

போதிக்கும் புலவர்கள், ஏழைகள் அனைவரும் பணக் காரரைப் பார்த்துப் பொறுக்காமற் படுகின்ற வேதனையை ஒருவாறு தணிக்கின்றார்கள் எல்லாரா?

அறத்தின் சிறப்பினை வற்புறுத்திக்கறும் சான்றேர், செல்லும் “சகடக்கால் போல வரும்” என்றும், “இன் நடே போல நீங்கும்” என்றும், “சாயையை யொத்த மாயை” என்றும், “குப்பை கிளர்த்தன்னது” என்றும், வாழ்க்கையாகிய நடனக்காட்சிக்குப் பொய்க்கோலம் செய்வதற்கே அமையும்என்றும், மனிதர்உண்மையாய் மனவுமைதிடும் ஞானமும் வேண்டுவாரெனின் எளி போரை அச்சுறுத்தவும்பார்த்தோர்க்களைப்பகட்டுவ தற்குமேல் தவகின்ற இப்பொருளை ஒருபோதும் வேண் டார்என்றும் பலவாறு சாதித்திருக்கின்றனர். நமக்குக் கிடைத்தற்காரிய பொருளைப்பற்றிக் கவலைப்படக் காரணமில்லையென்று விளக்கி, செல்லும் எல்லோர்க்கும் சமமாய் அளிக்கப்படவில்லையே என்ற நமது ஏக்கத் தையும் குறையையும் நீக்கி, தூர்திருஷ்டிக்குப் பெரிய தாய்த்தோன்றும்பொருள் நம்மை அனுகவணுகச்சருங்கிச் சிறியதாய் அதன் ஒளி குறைவுதையும் எடுத்துக் காட்டி, உலகத்திற் பெரும்பாலேர்படும் அதிருப்தி என்னும் நோய்க்கு மருந்தவிக்கும் புலவர்கள் பயனற்றகாரி யத்தைச் செய்கிறார்கள் என்று எண்ணுவது தவறு. பொருள் மருளே என்பதையும், ஊன்றி நோக்காத கண்களுக்கு வேகமாய்ச் சுழன்றுவரும் சாயைகளைக் காட்டி, அருகண்டுங்கால் கையிலடங்காத அதன்தன்மையையும் தெரிவுறத் தோற்றுவித்து, ஞானமும் இன்பமும் தேடமுயல்கின்ற பெரியோர் செல்வத்தை ஒன்றுக் மதிக்கமாட்டார் என்பதையுன் சாதிப்பது அறநால்களின் கடமையாகும். அறநால் சமபநால் களில் கல்விகேள்வியில்லாமல் எல்லா விஷயங்களையும் தாமே நேராகப் பார்த்து அனுபவித்துத் தமது புத்தியாலேயே ஆராய்ந்துகொள்ள வல்லவர்களெனத் தம் மை மதித்திருப்பவர்கள், பெரிய பதவிகளில் இருப்பவர்களைத் தேவரென்று நினைக்கிறார்கள். வறுமையாலன்றி வேறு வகைகளில் வருந்தாத இவர்கள், செல்வமுள்ள விடத்தும் துன்பம் குடிகொள்ளுமென்றும், மற்றொரைப் பிடிக்கும் நோய்களும் கவலைகளும் செல்வார்க்கும் உண்டென்றும் எளிதில் நம்பமாட்டார்கள். அற்பரும் அறிவீனருமே இத்தப்பெண்ணங் கொண்டுமில்லையாக, அத்தகைய எண்ணம்உயர்ந்தோர் மாட்டுப் பரவாததற்குக் காரணம், அறநாலார் அவ்வெண்ணத்தைப் பலவாறு கண்டித்தும் அதன் பொய்ம்மையை விளக்கிடும், அவ்வெண்ணம் பரவி எல்லாரையும் பிடிக்காத வண்ணம் சரித்திரங்களாலும்தரிசனங்களாலும், புரியும் மருத்துவத்தின் சக்தியே என்பது நமக்குப் புலப்படும்.

செல்வத்தை இகழுமிக் கொள்கை, மாணிட அவாக் களைப் பிரிக்காவிட்டும், எளியோர் தம் நிலைமையை நினைந்து நைவதை நீக்கியும், பணமே பெரிதென்னும் பைத்தியத்திற்கு முற்றிலும் ஆளாகி அதனை அடைய முயல்வதில் ஏற்படும் ஏமாற்றம், சள்ளை கொள்ளை, திரட்டு புரட்டு, அடிதடி முதலியவைகளை ஒருவாறு அகற்றியும் நல்லுதவிப்பின்றது. ஆசையால்தாண்டப் பட்டுப் பணம் சேகரிக்கப்படுகும் மனிதர் நன்மைத்தை நாடாதுதாம் செய்யும் முயற்சிக்கு ஏற்ற பயனுள்ளதோ வென்று நினைந்து தொன்றுதொட்டு வழங்கிவரும் நூல்களிற்கெலவத்தை இகழ்ந்து கூறியிருக்கும் ஆன்

ஞேர் மொழிகளை ஒவ்வொரு வேளையேனும் சின்திக்கா மலிருக்கமுடியாது. அவ்வாறுசிந்தனை செய்யச்செய்ய, அவர்கள் தீய வழிகளில் இழியப் பின்வாங்குவார்கள். நம்மைவிட்டுச் செல்லும்போதுதான் செல்லும் நமக்கு உதவிசெய்கிறது. பொருளால் வாங்கக்கூடிய இன்பங்கள் சிலவே. உற்று நோக்கின், அவ்வின்பங்களை அருந்துவோரைப் பார்த்துப் புத்திமாண் எவ்வும் ஆசைப் படமாட்டான், அழுக்காறும் அடையமாட்டான். தேக சௌக்கிபத்தால் அடையக்கூடிய நன்மைகளைப் பணம்கொடுத்து நாம் வாங்கமுடியாது; யாக்கையைப் பிடிக்கும் நோய்களைப்பொருளால் அகற்றவுமியலாது. அன்றியும், செல்வமானது, மனிதர்களை அனுவழித்தின் பங்களை யனுபவிக்கும்படிசெய்து அதனால் நோய்களை விளைவித்து, அவர்கள் வலிகுன்றி நாள்கள் முதிர்வாழும் நமனுக்குஇரையாகக் காரணமாகின்றது. பொருளால் மனிதர்மனமும் புத்தியும் விளக்கமுறகின்றன என்று சொல்லவொன்னுமோ? பணம்படைத்தவர் பொருள் கொடுத்துப் புகழ்பெறலாம்; உழைப்பின்றி உறங்கலாம்; பொய்யைமய்யென்றெண்ணிப் பொழுதுபோக்கலாம்; தமது மதியினத்திற்கு ஊற்றம் செய்யலாம்.

பொருளோடுநமைப்பெருமையை உண்டாக்கமாட்டாது. இயற்கையிலேயே சிறியதா யமைந்தவொன்

றைப் பெரியதாக்கவல்ல ஆற்றல் எதற்குமில்லை. மன்னரும், பிறவியிலேயேபெருமையும் நற்குணங்களுட்பெற் றிராராயின்பொருளால் எவ்விதமேன்மையுமடையார். மேன்மைதங்கிப் மன்னர் செல்வத்தால் சீரியராயினும், கீழ்மைவாய்ந்த அரசர்களோ பொருளால் கெடுகின்றனர். அரசரது பெயரைவைத்து அறிவில் உயர்ந்தோர் களே அரசுசெலுத்துகின்றனர். அரசரின் ஆட்சியோ அரண்மனையுள் அடங்கியிருக்கின்றது.

பொருளாசை நம் மனத்தைக் கவரும்பொழுது நாம் கவனித்துப் பார்த்து, செல்வத்தை விதிவசத்தாலோ தமது உழைப்பாலோ பெற்றவர்களுக்கு அப்பொருள்செய்யும் உபகாரம் என்ன என்று சிந்தனை செய்வோம். பொருள்படைத்தோர் அப்பொருளினால் நெருக்கப்படுவதையும், அநேகசௌகரியங்கள் அமைந்துளவெனினும் அவற்றால் சுகமான்றும் பெறுத்தையும், கருமயின்றிச் சம்மாவிருப்பினும் மனவமைதி அடையாததையும், பொறுமையின்றிச் சிறியவிஷபங்களிலும் சினமுறவதையும், பிறரால் அவர்கள் இகழப்படுவதையும் வெறுக்கப்படுவதையும் நாம் சிந்திப்போமாயின், மானிடப்பிறவிக்கு இன்றியமையாத குறைகள் நீங்கப்பெற்றால், பின், கவலையுடனும் ஆசையுடனும் நாம் தேடவேண்டியது ஒன்றுமில்லை என்ற நிச்சயம் நமக்கு எளிதில் உண்டாகுமே.

— ஸ்டீல் —

தமிழ்ப் பாடம் 16.

நா வேண்பா—சுயம்வர காண்டம்

[290-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

சோலையில் அன்னத்தின் பயனிலாச் சொற்பெருக்கிற்கு ஆற்றுது சோர்வடைந்த நளன், தன்னுணர்வை மீண்டும்பெற்று ஒருவாறு தேறிய உள்ளத்தன்மைப்பத்தனதகம் சென்றெய்தி நாட்கள்கில கழிவதன்முன், விதர்ப்பன் அனுப்பிய தூதர்கள் இங்கும் வந்து சேர்ந்தார்.

கோதை சுயம்வரநாள் கொற்றவனுக் குற்றுரைப்ப ஏதமிலாக் காட்சியர்வாந் தெய்தினார்—போதிற் பெட்டபோடு வண்டுறங்கும் பேரொவினீர் நாடன் அடையாத வாயி லகம்.

வந்த இத்தூதர் நளனுக்குத் தம் செய்தியைத் தெரிவித்ததை அடுத்தசெய்யுள் தெரிவிக்கின்றது.

காவலன்றன் ராதர் கடைக்கா வலர்க்கறிவித் தேவலிற்போ யீதென் றியம்புதலு—மாவிற் பொலிந்ததேர் பூட்டெண்றுன் பூவாளி பாய மெலிந்ததோள் வேந்தன் விரைந்து.

55.

பூபத்திரிவி:—காவலன்தன் ராதர் கடை காவலர்க்கு அறிவித்து, ஏவலில் போய் ஈது என்று இயம்புதலும், மாவில் பொலிந்ததேர் பூட்டு என்றுன் பூவாளி பாய மெலிந்ததோள் வேந்தன் விரைந்து.

அன்வயம்:—காவலன்தன் ராதர் கடைக்காவலர்க்கு அறிவித்து ஏவலில்போய் ஈது என்று இயம்புதலும், பூவாளியாய மெலிந்ததோள் வேந்தன் விரைந்து (தன் தேர்ப்பாகனைப் பார்த்து) ‘மாவில் பொலிந்த தேர் பூட்டு’ என்றுன்.

பத்துவரை.

காவலன்தன் - விதர்ப்பாஜனுடைய

தூதர் - தூதர்கள்

கடைக் காவலர்க்கு - (நளனது) வாயில்காப் போருக்கு

அறிவித்து - (தாம் வந்திருப்பதை) தெரிவித்து,

ஏவலில் - (அவர்கள்) உத்திரவின்படி

போய் - (உள்ளே) போய், (நளனிடத்தில்)

சது - (தாம் வந்த செய்தி) இது

என்று - என்று [பற்றி] சொன்னவுடன்,

இயம்புதலும் - (தமயங்கியின் சுயம்வரத்தைப்

பூ - மலர்களாகிய

வாளி - (மன்மதனுடைய) பாணங்கள்

பாய - பாய்ந்ததால்

மெலிந்த - இளைத்திருக்கின்ற

தோளான் - தோள்களையுடைய நளன்

விரைந்து - பரபரப்புடன் (சாரதியைப் பார்த்து)

‘மாவில் - குதிரையிலே

பொலிந்த - பிரகாசம் பொருந்திய

தேர் - தேரை

பூட்டு - பூட்டுவாய்,’

என்றுன் - என்று கூறினை.

விரிவுரை:— மெப்தளர்ந்திருந்த நளன் தமயங்கிக்குச் சுயம்வரம் என்பதைக்கேட்கப் படப்படத்து மிக விரைவில் அங்குச்செல்லவேண்டுமே எனும் அவசரத்தால் வாய்த்துமாறித் ‘தேரிலே குதிரையைக் கட்டு’ என்பதற்குப் பதிலாகக் ‘குதிரையிலே தேரைக் கட்டு’ என்று கூறியது இயற்கையாம். கிளைவுஅயர்ந்து ஒவ்வொருவேளை சொற்களும் செயலும் ஒன்றிற்கொன்று

மாறி நிகழ்வது எல்லோர் அனுபவத்திலும் நீர்க்கிருக்கும். இதனைக் குறிக்க ஆங்கிலத்திலே ஸ்பூனரிஸம் (Spoonarism) என்று வார்த்தை இப்பொழுது புதிதாகவுமங்கவந்திருக்கின்றது. இந்தச் சொல்ஸ்பூனர் என்றவொரு ஆங்கிலேய பண்டிதர்தம் செய்கையை பொட்டித் தோன்றிற்று. அவர் தம் நினைவை அடிக்கடி மறந்து வேடிக்கைக்கிடமான பற்பல செயல்கள் செய்வதும், முறைபிரிமுந்து பேசுவதும் வழக்கமாம். ஒருநாள் இவர்வெளியூருக்குப் பயணமானபோது இராயில்ஸ்டேஷனிலுக்கு அவர் மீனையியும் வழியனுப்ப வந்திருந்தாள். சாபான்களைக் கொண்டுவந்தகூவிக்காரனும் வண்டியினருகில் நின்றுகொண்டிருந்தான். இரயில்புறப்படும்போது நம் ஸ்பூனர், கூலிக்காரனுக்கு முத்தம் கொடுத்துவிட்டு மீனையியின் கையில் கூலிப்பணத்தை வைத்தாராம். அருகிலிருந்தவர் சிரித்தபோதும் அவருக்குத் தன்செய்தி விளங்கவில்லை என்று சொல்வா.

—

கெட்ட சிறமருங்குற் கீழ்மகளிர் நீள்வரம்பி
விட்ட பசங்குவளை யேரடித்த—கட்டி
கரையத்தே ஊறுங் கடஞ்சு ஊர்க்கு
விரையத்தே ரூரென்றுங் வேந்து. 56. [ஞகக்-
சடைச்செங்கெல் பொன்விலைக்குஞ் தன்னுடு பின்
கடற்றுளை முன்னுக்கக் கண்டான்—அடற்கமைந்த
வில்லியரும் பொற்றும் வீமன் றிருமதளாம்
நல்லுயிரும் வாழு நகர். 57

நளன்புறப்பட்டு விதர்ப்பாடு நோக்கிப் போவதை
இவ்விரு செய்யுள்களும் சொல்கின்றன. இவன்
இப்படிப் போய்க்கொண்டிருந்த சமயத்தில், தேவோகத்தில் நடந்தவொரு நிகழ்ச்சியைப்பற்றிக் கவி
பின் கூறுகின்றார்.

—

நெற்றித் தனிக்க ணெருப்பைக் குளிர்விக்குஞ்
கொற்றத் தனியாழ்க் குலமுனிவ—நூற்றைடந்தான்
தேனுடுந் தெய்வத் தருவுஞ் திருமணியும்
வானுடுங் காத்தான் மருங்கு. 58.

பதப்பிரிவு:—நெற்றி தனி கண் நெருப்பை குளிர்விக்கும் கொற்றம் தனி யாழ்க் குலம் முனிவன் உற்று
அடைந்தான் தேன் ஆடும் தெய்வ தருவும் திருமணியும் வான் நாடும் காத்தான் மருங்கு.

அன்வயம்:—பின் இரண்டு அடிகளையும் முதல்
வைத்துப் படித்தால் இந்தச் செய்யுளிற்கு அன்வயம்
ஆகும்.

பதவுரை.

தேன் - வண்டுகள்
ஆடும் - மொய்த்துப் பறக்கின்ற
தெய்வ - தெய்வத்தன்மை பொருங்கிய
தருவும் - ஐந்து விருக்கங்களும்,
திரு - இரண்டு நிதிகளும்,
மணியும் - ஒரு மணியும்,
வான் நாடும் - தெய்வோகமும்,
காத்தான் - ஆள்கின்றவனுகிய இந்திரனுக்கு
மருங்கு - சமீபத்தில்;
நெற்றி - (சிவபிரானது) நெற்றியிலிருக்கிற
தனி - ஒற்றையாகிய
கண் - கண்ணினுடைய
நெருப்பை - நெருப்பையும்
குளிர்விக்கும் - குளிர்வடையும்படி செய்யவல்ல

கொற்றம் - வெற்றி பொருங்கிய
தனி - ஒப்பற்ற
யாழ் - வீணையைப் பயிலும்
குலம் - சிறந்த
முனிவன் - நாரத முனிவன்
உற்று - சென்று

அடைந்தான் - சேர்ந்தான்.

விரிவுரை:—நாரதமுனிவனுடைய வீணைகளத்தினுடைய மையைப் போது இதைவிட நயமாய் உரைத்தவர் யாருமில்லை. சிவபிரானது நெற்றிக்கண்ணே முனிவனது யாழின் இசையால் ஆனந்தவெள்ளம் பெருகித் தன் னிடத்துள்ள தீபை அவித்துக்கொள்ளும் என்றால் வேறு கூறுவானேன்.

துறிப்பு:—1. இந்திரன், பஞ்ச தருக்களுக்கும் இருநிதிகளுக்கும் ஒருமணிக்கும் வானுலகிற்கும் அதிபதி. பஞ்சதருக்களாவன:—சந்தூனம் அரிசந்தனம் மந்தாரம் பாரிஜாதம் கற்பகம். இருநிதிகளாவன:—சங்கநிதி பதுமசிதி. ஒருமணி:—சிந்தாமணி.

2. நாரதருடைய வீணைக்கு மகதி என்று பெயர்.

3. தனி:—இந்தச் சொல்லிற்கு ஒற்றை (solitary) என்றும், ஒப்பற்ற என்றும் (unique) என்றும் இருக்கின்ற இரண்டு பொருள்களும் இந்தச் செய்யுளில் வந்திருக்கின்றன.

4. காத்தான். என்பது இங்கு வினைமுற்று அன்று. இந்தச் செயலைச் செய்தான் என்று அது காட்ட வில்லை. செயலைச் செய்தவைக் காட்டுகிறது. ஆகலால் இந்த இடத்தில் அது வினையால் அணையும் பேயர்.

வீரர் விறல்வேந்தர் வின்னனுடு சேர்கின்றார் ஆருமிலாலென் றையுற்று—நாரதனார் நன்முகமே நோக்கினு ஒகஞ் சிறகாரிந்த மின்முகவேற் கையான் விரைந்து. 59.

நெற்த நாரதைப் பார்த்து இந்திரன், “பூலோகத்தினிருந்து அரசர்களேனும் வீரர்களேனும் யாரும் சில நாட்களாய்னது சபைக்கு வருகின்ற ரில்லைபே, இதற்குக்காரணம் யாவதா யிருத்தல்கூடும்” என்று ஐயுற்றுன—என்பது இச்செய்யுளின் கருத்து.

வீமன் மடந்தை மணத்தின் விரைதொடுத்த தாமம் புளைவான் சயம்வரத்து—மாமன்னர் போயினு ரென்றுன் புரந்தரற்குப் பொய்பாத வாயினுன் மாதவத்தோர் மன். 60.

அதற்கு நாரதர், ‘தமயங்கியின் சயம்வரத்திற்கு யாவரும் போவாராகின்றனர். அவருக்குச் சயம்வரம் நடக்கின்ற தென்றால் உன்னாரையார் திரும்பிப்பார்ப்பார்’ என்று பதில் சொன்னார். சொல்லி, அடுத்த செய்யுளில் தமயங்கியின் பெருமையை எடுத்துக் காட்டுகின்றார்.

அழகு சுமங்கிலைத்த வாகத்தாள் வண்டு பழகு கருங்கூந்தற் பாவை—மழுகளிற்று வீமன் குலத்துக்கோர் மெப்த்தீப மற்றவளை காமன் றிருவுக்கோர் காப்பு. 61.

பதப்பிரிவு:—அழகு சுமங்கு இலைத்த ஆகத்தாள் வண்டு பழகும் கரும் கூந்தல் பாவை மழு களிற்று வீமன் குலத்துக்கு ஓர் மெப் தீபம் மற்று அவனே காமன் றிருவுக்கு ஓர் காப்பு.

பதிவுரை.

(அந்தத் தமயந்தி)

அழகு - அழகை

சமந்து - சமப்பதால்

இளைத்த - மெலிந்துபோன

ஆகத்தாள் - சரீரத்தை யுடையவள்.

வண்டு - வண்டுகள்

பழகும் - நீங்காத

கரும் - கருமையான

கூந்தல் - கூந்தலையுடைய

பாவை - பதுமையைப் போன்றவள்.

மழு - இளமை பொருந்திய

களிற்று - மாணைகளையுடைய

வீமன் - பிரமாஜனது

குலத்துக்கு - குலத்திற்கு

ஓர் - ஒப்பற்ற

மெய் - மெய்போல் அழிவில்லாத

தீபம் - விளக்குப் போன்றவள்.

மற்று - அதுவன்றி

அவனே - அவள்தான்

காமன் - மன்மதனுடைய

திருவக்கு - செல்வத்திற்கும் செல்வாக்கிற்கும்

ஓர் - ஒரு

காப்பு - காப்பாக இருப்பவள்

என்று நாரதர் இந்திரனுக்குக் கூறினார்.

விரிவுரை:—அழகு பேரழு காதலால் அதை இடை சிடாமல் சமந்து சமந்து தேகழும் இளைத்துப் போயி னாளம் தமயந்தி. தமயந்தி மெல்லியல் மங்கை என் பது இதன் கருத்து. அவள் மெல்லிய தன்மையுடையவளாவதற்குக் காரணம் அவளது அழகின் மிகுந்த பாரமே என்று கவி சாதுர்யமாய் வர்ணித்திருக்கின்றார். உத்தம மாதருக்குக் கூந்தல் இயற்கையிலேயே மணம் கமழும் என்பது மரபு. ஆதலால் மலர் அணி ந்த காலத்தும் அணியாதகாலத்தும் வண்டுகள் மொய் க்கப்பெற்ற கூந்தலை யுடையவள். வீமராசன் குலத்தை விளக்கவந்தாளாதலால் மெய்த்தீபம் ஆயினாள். காமன் திருவிற்கு ஓர் காப்பு என்பதின் கருத்துத் தெளிவாக இல்லை. அதற்குப் பலவாறு பொருள் கூறலாம். கற்புப் பிறழாது தம் காதலைத் தாங்குகின்ற மாதர் இவளைப்போன்றவர் இருப்பதால்தான் மன்மதனுடைய ஆட்சிஅழியாமல்வளர்கின்றது, எனக்கொள்ளுதல் ஒருவாறு பொருந்தும்.

குறிப்பு:—பாவை, என்பது இங்குப் பாவைபோன்ற தமயந்தியைக் குறித்தலால், அது உவமை யாகுபெயர்.

மால்வரையை வச்சிரத்தா லீர்ந்தானும் வானவரும் கோல்வளைதன் மாலை குறித்தெழுந்தார்-சால்புடைய வின்னூடு சிங்கி விதர்ப்பன நிருங்கர்க்கு மண்ணூடு நோக்கி மகிழ்ந்து.

62.

நாரத முனிவருடைய வார்த்தைகளைக் கேட்ட இந்திரனும் மற்றத் தேவர்களும் தமயந்தியின் சயம்வர மாலையைத் தாம் பெறுவதற்கு ஆசைப்பட்டுத் தேவ லோகத்தை விட்டு விதர்ப்பனுடைய நகரத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டனர்.

பைஞ்செரியல் வேல்வேந்தன் பாவைபாற் போயின சிந்தை கெடுத்ததனைத் தேவோன்—முந்தி [தன் வருவான்போற் தேர்மேல் வருவானைக் கண்டார் பெருவானிற் மேவர் பெரிது.

பதப்பிளிவு:—பை தெரியல் வேல் வேந்தன் பாவைபால் போயின தன் சிந்தை கெடுத்து அதனை தேடுவான் முந்தி வருவான்போல் தேர்மேல் வருவானைக் கண்டார் பெருவானில் தேவர் பெரிது.

அன்வயம்:—பெருவானில் தேவர், பைஞ்செரியல் வேல்வேந்தன் பாவைபால் போயின தன் சிந்தை கெடுத்து அதனைத் தேடுவான் முந்திவருவான்போல் தேர்மேல் வருவானை, பெரிது கண்டார்.

பதிவுரை.

பெரு - பெரிய

வானில் - ஆகாயத்திலிருந்து

தேவர் - தேவர்கள்,

பை - பசுமையான

தெரியல் - மாலையைச் சூட்டிய

வேல் - வேலாயுதத்தை ஏந்திய

வேந்தன் - வீமராஜனது

பாவைபால் - பெண்ணினிடத்திலே

போயின - போய்விட்ட

தன் - தன் னுடைய

சிந்தை - நினைவை

கெடுத்து - காணுது

அதனை - அந்த நினைவை

தேடுவான் - தேடும்பொருட்டு

முந்தி - விரைந்து

வருவான்போல் - வருகின்றவனைப்போல்

தேர்மேல் - தேரின்மேல்

வருவானை - வருகின்ற நலாணை

பெரிது - நன்றாக

கண்டார் - பார்த்தார்.

விளக்கம்:—கண்டார் (பயனிலை). யார் கண்டார்? தேவர் கண்டார். எப்படிக் கண்டார்? பெரிது கண்டார்-நன்றாகக் கண்டார். எங்கிருந்து கண்டார்? வானில் கண்டார்-ஆகாயத்திலிருந்து கண்டார். எப்படிப்பட்ட வானிலிருந்து? பெரு வானில்- பெரிய ஆகாயத்திலிருந்து. பெரிய வானத்திலிருந்து தேவர் யாரை நன்றாகக் கண்டார்? வருவானைக் கண்டார்-வருகின்றவனைப் பார்த்தார். எதன்மேல் வருவானை? தேர்மேல் வருவானை. எதனைப்போல் வருகின்றவனைக் கண்டார்? வருவான்போல் தேர்மேல் வருவானைக் கண்டார்-வருபவனைப்போல் தேர்மேல் வருகின்றவனைக் கண்டார். எப்படி வருபவனைப்போல? முந்தி வருவான்போல்- விரைந்து முற்பட்டு வருபவனைப்போல். எதன்பொருட்டு முந்தி வருவான்போல? தேடுவான்-தேடும்பொருட்டு. எதனைத் தேடுவான்? அதனைத் தேடும் பொருட்டு. ஏன் அதனைத் தேடுவான்? கெடுத்து அதனைத் தேடுவான்-காணுதபடி யினால் அதனைத் தேடும் பொருட்டு. எது அது? சிந்தை - நினைவு. யாருடைய சிந்தை? தன் சிந்தை. எந்த சிந்தைபது? போயின தன் சிந்தை. எங்குப் போய்விட்டது அது? பாவைபால்-பெண்ணினிடத்தில். யாருடைய பெண்ணினிடத்தில்? வேந்தன் பாவைபால்- விதர்ப்பனுடைய பெண்ணினிடத்தில். எதைத்தாங்கிய வேந்தன் அவன்? வேல்வேந்தன்- வேலாயுதத்தைத் தாங்கிய வேந்தன். எதைச் சூட்டியவேல் அது? தெரியல் வேல்- மாலையைச் சூட்டிய வேல். அம்மாலை எப்படிப்பட்டது? பைஞ்செரியல்- பசுமையான மாலை.

விரிவுரை:—சயம்வரத்தைக் கருதிச் செல்கின்ற நளனது தோற்றம் இங்கு மிக்க அழகாக வருணிக்

கப்பட்டுளது. அவனது வினைவானது அவனைக் கேட்காமல் முன்னதாகவே ஒடிப்போய்த் தமயந்தியினிடத் தில் தங்கிவிட, அதைக் காணுதலுக்கு வழியில் எதையோ தேடிக்கொண்டு போகின்றவனுடைய முகமும் பார்வையும் உடைவனும்ப்பிரமைபிடித்துச் சென்றுன்னளன், என்பது இதன் கருத்து.

வேலாயுதத்திற்கு மாலை சூட்டுகின்ற வழக்கத்தை முதலடி குறிக்கின்றது.

குறிப்பு:—தேவோன், என்பது, வான் என்னும் முடிவுபெற்ற வினை எச்சம். இங்கு இது வினைமுற்று அன்று.

வருவான், வருவாஜீ:—என மூன்றாவது அடியில் வரும் பதங்கள், வினையாலைண்டும் பெயர்கள்.

—
காவற் குடைவேந்தைக் கண்ணுற்று வின்னவர்கோ எவற் கீழிலுக் கிசைமென்று—னேவற்கு [என் மன்னவனு நேர்ந்தான் மனத்தினுன் மற்றதனை இன்னதென வோரா திசைந்து.] 64.

இந்திரன் நளைக் சந்தித்துத் தான் ‘சொல்கின்ற காரியத்தைச் செய்’ என்றுன். நளதும் அது இன்னது என்னதென்று யோசிக்காமல் அப்படியே செய்வதாக ஒப்புக்கொண்டான், என்பது இச்செய்யுளின் பொருள். அதன்மேல் இந்திரன் ஏவினதை அடுத்த செய்யுள் கூறுகின்றது.

—
செங்கண் மதயாஜீத் தேர்வேந்தே தேமாலை பெங்களிலீ சூட்ட வியல்வீமன்—மங்கைபால் தூதாக வென்றுனத் தோகையைத்தன் குகத்தால் கோதாக வென்றுனக் கோ.] 65.

வேந்தனே, நீ எமக்காகத் தமயந்தியிடம் தூது போய்ச் சுயம்வரமாலையை எங்களுக்குள்ளே ஒருவருக் குச் சூட்டும்படி செய்வேண்டும் என்றுன் இந்திரன். இதைக் கேட்டவுடன், சொன்னதைச் செய்கின்றேன் என்று கொடுத்த வாக்கிற்கும் தமயந்தியின்மீது இருந்த சாதலுக்கும் இடையே நானது மனம் தடுமாறி ற்று. எனிலும் கடைசிபில் வார்த்தையைக் காக்க வேண்டும் என்னும் துணிபே வெற்றிகொள்ளத் தமயந்தியை மெய்ம்மைக்கு முன்னிலையில் ஒரு பயனற்ற பொருளாக விலக்கிவிட்டானேனும் அவன் நெஞ்சு பதைத்ததைக் கவி அடுத்த செய்யுளிற் சொல்லுகின்றார்.

—
தேவர் பணிதலைமேற் செல்லுங் திரிக்கொருகால் மேவுமிளங் கண்ணிபான் மீண்டேகும்—பாவிற் குழல்போல நின்றுழலுக் கொள்கைத்தே பூவி விழல்போலுங் தண்குடையா னெஞ்சு.] 66.

நால் பாவில் (Loom), நெய்யும் குழலானது (Shuttle) இங்கிருந்து அங்கும் அங்கிருந்து இங்கும் மாறிமாறி அலைவது போன்று, தாமரை மலரின் நிழல்போலக் குளிர்ந்த குடையையுடைய நளமகா ராஜனது மனம், தேவர்கள் விதித்த ஏவலைச் செய்ய நினைக்கும், மறுபடி ஒருதரம் தான் விரும்பும் இளம் கண்ணியின் வினைவிற்குத் திரும்பிவரும், என்பது இச் செய்யுளின் கருத்து.

தாமரைப்பூ குளிர்ச்சியானது. நிழலும் குளிர்ச்சியானது. குளிர்ந்த வஸ்துவின் நிழல் பின்னும் குளிர்ச்சியிருக்கும் என்பது உண்மையே என்று நாம் முதல்வினைவில் எண்ணி மயங்கும்படி “பூவின் நிழல் போலும் தண் குடை” என இக்கவி நம்மோடு விளையாடுகின்றார்.

ஆவ தூரைத்தா யதுவே தலைகின்றேன் தேவர்கோ னேயத் திருக்கரிந்—காவல் கடக்குமா ரென்னன்றுன் காமல் ராழி அடைக்குமா றள்ளத் தவன். 67.

போழிப்புரை:—பிறகு, காமக்கடலை அடக்கவல்ல மனதையுடைய நளன், இந்திரனைப்பார்த்துத் “தேவர் களுக்கு வேந்தனே, நான் செய்யவேண்டியது சொல்லினைப் படித்து உடன்பட்டேன். ஆனால் தமயந்தி யினிடத்தில் சென்று உங்கள் தூதினைச்சொல்ல என்னைக் காவற்காரர்கள்விடமாட்டார்களோ. ஆதலால் காவலெல்லாம் கடந்து நான் கண்ணிமாடம் போவ தெப்படி” என்று வினவினான்.

விரிவுரை:—ஸ்த்யசீல னுதலால் நளன், உடன் பட்ட காரியம் இடையூறு இல்லாமல் நிறைவேறுவதற்கு வழி கேட்கின்றார்கள். சிறிதளவு வஞ்சனையுடையவனுயின், இந்தச் சந்தேகத்தைத் தேவேந்திரனிடம் சொல்லாமல், தூதுபோவதுப்பால் போய்ப் பிறகு ‘கண்ணிமாடத்திற்குள்ளே விடமாட்டேன்று விட்டார்கள்; நானென்ன செய்வேன்’ எனத் தன் கடனைக் கழித்துவிடலாம். அவ்வாறு சொல்வானுயின் நளன் காத்தமெய்யானது உயிரில்லா மெய்யாகும். சொல்லலாவில் தேவர்களுக்குக் கொடுத்தவாக்கை அவன் பறுக்கவில்லையாயினும், செயல்வகையில் அதுபொய்யேன்பதில் ஜயமுள்தோ! மெப்பமை நளன்ன்பான்’ அவ்வாறு போவிவாய்மைக்குத் தன்னை அடிமையாக்கிக் கொள்ளான். இவைகளைல்லாம் கருத்திற்கொண்டு தான் போலும் நௌடத்தின்படி இந்திரன், “செயிருதூது நீ செல்லவேண்டும்,” என்று கேட்டுக்கொண்டது. செயிர் அறு, என்றால் குற்றமற்ற, அதாவது வஞ்சனையற்ற, என்பது அர்த்தம். “வஞ்சனையில்லாது மனப்பூர்வமாய் நீ தூது போகவேண்டும்,” என்று சொல்வதே அவனுடைய மெய்ம்மையை அயிர்த்ததெனும் பழுது தோன்றுமாதலால் குகழேந்தி அவ்விதம் தன் இந்திரனைக் கூறவைக்கவில்லை.

வார்வெஞ் சிலையொழிய வச்சிரத்தான் மால்வரையைப் போர்வெஞ் சிறகறுத்த பொற்றோளான்—யாருமுனைக் கானூர்போய் மற்றவளைக் காணென்றுன் கார்வண்டின் பானுறுந் தாரானைப் பார்த்து. 68.

அதைக்கேட்ட இந்திரன் “உண்ணை ஒருவரும் கானுதபடி நீ செல்ல நான் வரம் தருகின்றேன். அதன் உதவியைக்கொண்டு நீ போய்த் தமயந்தியைப் பார்,” என்றார்.

பிறர் கண்ணிற்குப்படாமல் சுஞ்சாரம் பண்ணக் கூடிய சக்தியைத் தருகின்ற மந்திரத்திற்கு மாலிகாஞ்சன மந்திரம் என்பது பெயர்.

இனி, நளன் புறப்பட்டுக் குண்டினபுரம் போய்ச் சேருகின்றார்.

ஸ்ரீ வைகுந்தநாதர் பிளைத்தமிழ்

[292-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

3. தாற் பருவம்

தகரங் கமமுங் குழன்மடவார்
சலவைக் கலையினெந்தியன்னை
தளிர்க்கை களிப்ப நெய்யாட்டித்
தளர்வில் களபப் பொடித்திமிர்து
சிகரங் கதவிக் கெனுங்குறங்கி
நிறுத்திப் பசும்பொற் றவிசின்வென்னீர்
நிரைவெள் வளைக்கை முகந்தாட்டி
நெடுங் சுமுற்றிக் கழைமுபுரைதோள்
மகரம் பொறித்த கலைமுனையால்
மணிமெய் துடைத்துச் சியினுதி
மடியி நிருத்தி யயினிசற்றி
வளருங் கொழும்பாற் றனமருத்திச்
சிகரம்புரை தொட்டி விண்வளர்த்தச்
சேர்ந்தாய் தாலோ தாலேலோ
செந்நெற் செழிக்கும் வெண்ணெய்நல்லூர்ச்
செல்வா தாலோ தாலேலோ. 1.

மறிக்குஞ் தரங்கப் பெரும்புனவில்
வனசப் பொகுட்டு முனிமுதலாம்
மன்னும் புவனத் தனைத்துயிரும்
மடங்கு மிறுதிக் கொடும்பொழுதிற்
குறிக்குஞ் சமயப் பல்பினக்கர்
குறும்பு மவர்தங் கடவுளருஞ்
குறிய சிறிய வயிற்றடங்கக்
குலவுஞ் சுருதி தாலாட்ட
எறிக்கும் பசங்கேழு வடத்திலையி
நிருகை மலரி னெடுத்தொருதாள்
இளமெல் விரல்செவ் விதழ்ச்சவைப்ப
இன்பாங் தலைமை சிறப்பமுத்தங்
தெறிக்குஞ் கடவிலி லறிதுயில்கூர்
சிறுவா தாலோ தாலேலோ
செந்நெற் செழிக்கும் வெண்ணெய்நல்லூர்ச்
செல்வா தாலோ தாலேலோ. 2.

வள்ளக் கமல முறுக்குடைந்து
வழிந்த செந்தே னிதழ்குவிந்த
மலர்ச்செங் கமலத் தடம்பொழிதல்
மணிப்பொற் கலசத் துறுநறவைக்
கள்ளக் கடைக்கட்ட னிரியலார்
கனிவாய் குவித்துப் பருகலைக்கும்
கடிபைங் தடத்திற் சினைச்சறவு
ககனத் தெழும்ப அதுதுப்பான்
பள்ளப் பழனத் துழவரெறி
பகடு துரக்குஞ் குறியதின்கோல்
பழுக்காய்க் கழுகின் குலைசுதறிப்
பலவு தகர்த்துக் கனிகதவித்
தள்ளச் சிறக்கும் வெண்ணெய்நல்லூர்த்
தலைவா தாலோ தாலேலோ
தண்ணங் கமலப் பெண்ணமுதின்
தவமே தாலோ தாலேலோ. 3.

பாணித் தழைத்த மரகதத்தின்
பலகைச் சட்ட மிவைசமைத்துப்
பவளக் கடைகா னுன்குமொன்றப்
பசும்பொன் னுணி யிசைத்திருக்கி

வாணித் திலத்தின் வினிம்புதெற்றி
வயர் மிழைத்துக் கொடுக்கனக
வடங்க ஞைற்றிப் பலவிதமார்
வண்ணக் கலையின் விதானம்வைத்து
நாணிக் கமல முகிழ்குமுக
நற்று யசோதை கைவளர்த்த
நளிர்மெல் லைண்சேர் தொட்டின்மிசை
நலஞ்சேர் குழவித் திருவருவாய்ச்
சேணிற் கலந்த வருவடக்குஞ்
தேவா தாலோ தாலேலோ
செந்நெற் செழிக்கும் வெண்ணெய்நல்லூர்ச்
செல்வா தாலோ தாலேலோ. 4

விரிக்கும் பணப்பல் றலைமணிகள்
விளக்கிட் டெனத்துன் னிருள்கிழிப்ப
வெண்டோட் டம்போ ருகத்தலாலில்
விரைப்பார் படுத்த மெல்லைணமேல்
அரிக்கும் பணிலப் பயோததிதன்
அலையிற் சிதறங் குறுந்திவலை
அவிழ்பைங் துளவத் திருவரத்தின்
அணிந்த தரள வடம்புரையத்
தரிக்குஞ் களப முலைத்திருமான்
நளிர்மெல் வளைக்கை தொடச்சிவந்த
தாட்டா மரைகள் மறைத்தலையிற்
றயங்கப் புவனங் தழைப்பவருள்
தெரிக்கு மியோகத் துயிலமர்ந்த
தேவா தாலோ தாலேலோ
செந்நெற் செழிக்கும் வெண்ணெய்நல்லூர்ச்
செல்வா தாலோ தாலேலோ. 5.

வேறு
அருமா மறைதே முழுதற்பொரு
ஓவாய் நீயேநா
அமுதா ரங்கு யிரமெய்ப்பெய
ரார்தா னேதாதார்
கருமா முகில்மே னிவிழிக்கெதிர்
காணு தார்வீணை
கருலு டழுல்வா ரகிலத்துயிர்
காய்வா ரோபூமேல்
திருமா மகள்கா முறுபொற்புய
சீராளா வானேர்
கிரமே லொளிர்பா தமலர்ப்பர
தேரூர் போர்சாய
தருமா தியர்நா டுகொடுத்தவ
தாலோ தாலேலோ
தமிழ்தேர் நவநீத புறத்திறை
தாலோ தாலேலோ. 6.

பவமே வலைவா ருதிபுக்கவர்
பார்சேர் நாவாயே
பனகா சனமால் வரையிற்றிகழு
பாதா வானேறே
யவமே யுழல்வே னையளித்திடு
மாதா ராகாமே
யமரா டியபோ கியிமைப்பிலர்
ஆனேர் போர்சாய

நவமே வருகோ டிமுழுச்சசி
நானை வாண்மேனி
நகைசேர் வளோவா யின்முழக்கிய
நாதா நாதானீஸ்
தவமே புரிகோ சல்புத்திர
தாலோ தாலேலோ
தமிழ்தீர் நவநீத புரத்திறை
தாலோ தாலேலோ.

வேறு

அருணம் ஸிக்கதிர் தவழ்நெடு மாடத்
தனுகிக் கதிர்வனமா
அழலென வெருவிப் படிகத லத்தொளி
ராகுவிப் புனலெனமோாந்
திருணவி வற்றில திவனைன நீலத்
திலகு தலத்தின்மருண்
டெறிகதிர் செறிமா கதமணி ஸிலவொளி
யிளவறு கெனவார்த்து
மருண்டை யிடர்விட விந்தும ஸித்தலம்
வழிபழு நீர்பருகி
வடவரை யெனவுயர் கனகத லத்தை
வளைத்திடு மேடைதொறுந்
தருணமி ஞாபயில் வெண்ணெய்ந கர்க்கிறை
தாலோ தாலேலோ

7.

தங்கச் சலருக மங்கைக் கதிபதி
தாலோ தாலேலோ.
கத்துங் குருக்கை கமல வயற்குட்
கடைசியர் களைகடிவார்
களிந்றை வெள்ளிக் கலனிற் பருகுதல்
கண்ணொரு சினைமாந்தி

8.

முத்துங் தியபணி லத்தை யெடுத்து
முதிர்த சளைப்பலவின்
மூரிக் கனியிடை கிறிப் பொழிதரு
முதுவிரை நறைபருகிக்
கொத்துங் தியமலர் விமர்தரு தருங்கிழல்
குறுகி மபங்கிவிழுக்
கொடிப்பார் தளவதி சயமிதெ னுவயல்
குறுநகை புரிபொழில்குழு
தத்தும் புனல்செறி வெண்ணெய் நகர்க்கிறை
தாலோ தாலேலோ

தங்கச் சலருகமங் கைக்கதிபதி
தாலோ தாலேலோ.

9.

செந்தழுல் புகுமன விசயனு முடன்வரத்
தேர்கட விக்கடலுங்
தீவும் பசியபொ ஸிலமும் பலவுங்
தினியிரு ளொருபுடைகுழு
அந்த நெடுந்தி கிரிப்பெயர் வரையும்
அகன்று கருங்கிரிமேல்
அஞ்சன முகிலென வளர்தரு பரானை
யடைந்து புகழ்ந்துதரும்
மைந்தர்க ளொருபதின் மரையு முடன்கொடு
வருநெறி பலகடவா
மதின்தொறு மழைதவழ் துவரை புகுந்து
நல்வைதிகன் மகவையெலாந்
தந்தவ ஞசி பெறுங்கரு ஸைக்கடல்
தாலோ தாலேலோ

தங்கச் சலருக மங்கைக் கதிபதி
தாலோ தாலேலோ.

10.

தாற்பூவ முற்றிற்று.

வில்லி பாரத விளக்கம்

ச ப ா ப ரு வ ம்

[294-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

குதுபோர்ச் சருக்கம்
துமயன் மொழிந்ததையும், விதுரன் விடுத்த விடை
யையுங் கேட்ட வீமன் தரியாது, பொங்கு மனத்
தனுய்த் தமயனவனை, யுன்கருத் தென்னென வினவு
முன் தன் மனதிடை உலாவு மெண்ணங்களை வெளி
யிடலானை. இவனது மெய்யின்வன்மைக்கேற்ப இவ
னது வாய்வருமொழிகளும் மிகவும் அழுத்தந்திருத்த
மாயிருக்குமென முன்னரேயே குறிப்பிட்டுள்ளோம்.
இவன் மொழிகளில் ஆங்கிலத்தில் சொல்லப்படும்
polish என்கிற ஒருவகை நயங் கிடையாது.

அன்று தாழ்புனற் றறையினிற்
கழுவிரைத் தரியவஞ் சனிசெய்தான்
குன்று போ னுயர் வாழ்மைனக்
கொடுந்தழுல் கொனுத்திவன் கொலைகுழுந்தான்
வென்று சூதினில் யாவையுங்
கவரவே விரகினு லைழைத்திட்டா
னென்று தானமக் கண்புடைத்
துஜைவனு யிருந்ததவ் விகலோனே.

[முன்னளில் ஆழ்த கங்கைத்துறையிலே கூரிய இருப்
புச்சுலங்களை வரிசையாகவைத்து அருமையான சூதுகளைச்

செய்தான்; மலைபோலுயர்ந்த அந்தக் குடியிருக்கும் வீட்டில்
கொடிய நெருப்பிட்டுக் கொனுத்தி நம் கொடுந் கொலைத்
தொழிலை மேற்கொண்டான்; இப்போதும் நம்மைச் சூதி
னில் வென்று எல்லாவற்றையும் அபகரிக்கத் தந்திரமா
யழைத்திருக்கிறோன்; என்றைக்குத்தான் இந்த எதிரி (இக
வோன்) நமக்கு அன்புடைய துஜைவனுயிருந்தது?]

வீமன் மனதிற் குடிகொண்ட சினவெள்ளம் பொங்
கிப்பெருகுவதை இச்செய்யுள் நன்கு விளக்குகின்
நது. கற்றுணர்ந் தடங்கியவர்களுக்கே சினங்காத்தல்
அரியதோர் காரியம். அவரைமீறி வார்த்தைகள் வெளி
வருவதை நாமலைவரும் கண்டுள்ளோம். வீமனது
இயற்கைக்கு அது ஒரு விந்தையன்று. மேலும் தாம்
பிழையிழைக்காதிருக்கவந் தமக்கொருவர் வலிந்து
காரணமின்றித் தீங்குசெய்யப் புகுந்தால் அச்செப்பகை
நீதிக்கு மாருன தென்த் தோன்றுவதால், அதனால்
மனத்திடையெழும் சீற்றம் ஏற்றுதென எவருக்கும்
தோன்றும். தோன்றுவே அம்முனிவை ஆற்றும் வகை
வெகுண்டுரைப்பது குற்றமன்றென வோர்ன்னனம்
மனதிடை எழும்.

இங்கு வீமனுக்கும் அவ்வகை பெண்ணாம் மனதில்
உதித்தது. தன் னிளமைதொட்டுத் துரியோதன னுள்

விட்டா ரீனாவரும் தனக்குச் செய்தவைகளைல்லாம் தீங்கே. ஆகவே அச்செயல்களையெல்லாம் தன் அண்ணன் மறந்துவிட்டானெனக்கொண்டு அவனுக்களை களை நினைப்படுத்துகிறோன். ‘கங்கைக் கரையில் என்னை விளையாடுவதற் கழைத்துப்போய்க் கண்ணிற்படாமல் அந்தியகத்துக் கூரியஇருப்புக்கழுவை நட்டு என்னையதில் குதிக்கும்படி செய்தனனே! அச்சமயம் கண்ணன் கருவண்டா யவைகளில் மொய்த்திருக்க, ஒடுநில், தாமரையில்லாவிடத்தில் வண்டுகள் மொய்ப்ப தென்னென அயிர்த்து நான் அவனது சூததக்கண்டு கொண்டு வேறிடத்திற் குதித்தன்றே உயிர் பிழைத் தேன்! அவன் செய்த வஞ்சனை யாவருக்குஞ் செய்வதறிதல்வோ! இனவேந்த நெருவதுக்கே எவருமறி யாமல் அவ்வகைச் சூதுகள் செய்யமுடியும். அவ்வஞ்சனையும் சாதாரண மனிதனுற் கண்டுபிடிக்கக்கூடிய தன்றே. கடவுளது உதவி யிருந்ததனுல்லே நான் அன்று பிழைத்து மீண்டேன்? இவ்வாறு அவன் நமக்கென்றிழைத்த தீது ஒன்றல்வே. எனக்குச் செய்தது நிற்கட்டும். நம்மவ ரீனாவரையும் வேராக்க அவன் செய்த இன்னெரு சூழ்சியை மறந்தீரோ? மலிபோலொரு மாளிகையமைத்து, அதை யரக்கினுற் சமைப்பித்து, நாமனைவரும் அயர்ந்து உறங்குகையில் அதை யெரியுட்டப் புரோசனனை ஏவியதை முற்றும் ஸீர் மறந்துவிட்டீரோ? சூழ்பிருக்கும் வீட்டில் கொள்ளிவைப்பவர் எவ்வகைப்பட்ட வன்னெஞ்சர்? அவர் கொலைபாதகரன்றே? அவரெண்ணம் நம்மைக் கொன்று தாமே தனியரச செலுத்தவேண்டு மென்பதை யறியீரோ? இப்போது நம்மை யழைப்பதும் நமக்குக் கெடுதிசெய்யவேண்டுமென்கின்ற எண்ணத்தோடே யன்றே? இது விளக்கவில்லையா? முன்னர் என்னைக் கொல்ல நினைத்ததும் சூது; பின்னர் அரக்கு மாளிகை செய்வித்ததும் சூது; இச்சமயம் கவருட அழைப்பதும் சூது! என்றதான் இந்தச் சகோதரன் நம்முடன் அன்புகொண்டு ஆதரித்தது. அவன் உடன் பிறப்புரிமை பாராட்டத் தக்கவனே? அவன் பிறந்தநாள்முதல் நமக்குப் பகவன்ல்லை” என்று ஆத்திரத்தோடு உரைத்தா நெருபாடல். இவனுரைத்த வார்த்தைகள் சினத்தோடு சொல்லப்பட்டவை பென் பதைக் கவி இச்செய்யுளில் எடுத்துக்காட்டும் வகை நோக்கத்தக்கது. கறுக்கொண் ரெரக்கும் ஒருவன் “கேளுமையா! இவன் இதைச் செய்தான் அதைச் செய்தான்” என்று சொல்வதுபோல் இந்தச் செய்யுளில் ஒவ்வொரு அடியும் ஒவ்வொரு வக்கியமாய் அமைந்துள்ளது; முதன் மூன்றடிகளின்முடிவில் ஒவ்வொரு வினைமுற்றப் போந்து அவ்வடிகள் முற்றிய தொழிலைக் காட்டி நிற்கின்றன. இறுதி யடியிலும் கோபத்தோடுரைக்கும் முரடரென வீமனும் தலையிலை றைந்துகொள்வதுபோல் என்றைக்குத்தான் இவன் நல்லவனுபது, என்றுரைத்தான். சாமானியர், இந்தப் பாவி என்றழைப்பதுபோல் வீமனும் துரியோதனை இவ்விகலோன்’ என்றான். வீமனது மொழிகளிலும் உபமானங்களிலும் ஒருவிதக் குற்றை தோன்றும். வளமனையை விவரிக்க வந்த விடத்துக் ‘சூன்றுபோலும் வாழ்மைனே’ யென்றான். மனையினுயரத்தைச் சொல்லுமிடத்து “வான்தோய்” மனைகளைன்றும், ‘இரவி தோய் கொடிகொள்மாட’ மென்றும், ‘வன்கொண்டல் விட்டு மதிமுட்டுவன மாடமென்றும்’ வானளாவி

நிற்கின்ற சிறப்பைபே கவிகள் எடுத்துக்காட்டுவது வழக்கம். ஆனால் அவ்விடத்தில் வீமனது தன்மையை விளக்கவேண்டிக்குண்றுபோன்றோயிலென்றார் கவி. அரக்கினு லாக்கப்பட்ட மாளிகையாதலால் அரக்கின் செறிவு குண்றுபோன் நிருந்ததெனினும், மாளிகை சித்திரங்க விழைக்கப்பெற்றும், வேலைப்பாடுகளைமைக் கப்பெற்று மிருப்பதால் அது மிகவும் பொருத்தமான உவமையன்று.

முளையி லேயுயிர் கொல்வதோர் கடுவிட
முற்றிவன் காழேறி
விளையி லேதுசெய் யாதுமற் றவருடன்
விழையுநண் பினிவேண்டா
வளையி லேதமே புரிந்துமேன் மலைந்திடும்
வண்படை கொடிமோதிக்
களையி லேநமக் கிருப்புள தென் றனன்
காற்றருள் கூற்றன்றுன்.

[விளையும்போதே உயிரைக் கொல்லும் ஒரு கொடிய விஷயானது (விஷமரமானது) முற்றி வைரம்பாய்க்கு பெருமரமாய் வளர்ந்துவிட்டால் என்னதான் செய்யாது? இனி அவர்களோடு விரும்பிச் செய்யும் நட்பு நமக்கு வேண்டாம்; நாம் தாழ்ந்து ஒழுகுவோமாயின் தன்பமேசெய்து மேலும் மேலும் போர் புரிவான்; வலிகுமயான படையைக்கொண்டு சண்டைசெய்து வேறுத்தால்தான் நமக்கு இங்கிலவுக்கில் இருப்பது முடியும்—என்று வாயுபயங்க இயமன்போன்ற வீமன் உரைத்தான்.]

இச்செய்யுளில் வீமேசேன் துரியோதனைக்குறித் தேமொழிகள்றுன். முளைக்கும்போதே கொல்லவல்ல ஒரு சிறுமரம் வளர்ந்து முற்றி வைரம் பாய்ந்துவிட்டால் எப்படித் தவறின்றிக் கொல்லுமீரா, அதுபோல் மிகச்சிறு வயதுடைப்பவனு யிருக்கும்போதே நம்மைக் கொன்றெழுமிக்கப்பலவழியில்முபன்றவன், இப்போது வளர்ந்து, அரசனுப்ப பலவித அதிகாரங்களைப்பெற்று அரசர் முதலியோர் துணையையும் அடைந்து, கொடுமையிற் கண்றியவனுயிருப்பதால் அவன் தன்னெண்ணத்தை முடித்துக்கொள்ள இன்னது செய்வான் இன்னது செய்யமாட்டான் என்பதில்லை. வரம்பு கடந்து நட்பான் என்பது தின்னாம். நம்மைக் கூவியழைத்து நாமவனிடம் விருந்தினராய்ச் சென்றிருப்ப, விருந்தினருக்கு யாதோர் துண்பமும் புகாது காக்கவேண்டுமென்கிற மேன்மைக்குணம் அவனிடம் கானது. அது அநாகரிக்க கூட்டத்தாரிடையும் காணப்படுமேனும் நச்சமரமாகிய துரியோதனைடத்து அத்தோாம் எதிர்பார்த்தல் தகுதியன்று. அவனேருநச்சமரமாதலால் அவனை நச்சதல் (விழையும்) நமக்கேற்காது. அவனை யனுகினுலும் நமக்குத் தீமையே உண்டாகும். நாம் தாழ்ந்து போகிறோம் என்று கண்டால், அவனிடத்து நமக்குள் அச்சத்தால் வணங்குகிறோம் என்றெண்ணி, மேலும்மேலு மவன் உடற்றவான். படைகொண்டு நம்மிடம் போரும் புரிவான். நாம் படையையும் ஆயுதங்களிலும் கொண்டு சென்று தாக்கின்றனாம் நாமிவ்வலகத்தில் இருக்கலாம். இது எனக்குத் தெரிந்தது.”

இவ்வாறு தன் வலிவுக்கு ஏற்ப வீமனும் மொழிந்தான். இடுக்கனுற்றகாலை பெண்ண செய்வதென நாம் சிலரை வினவில், அவரவர் தத்தமக்குத் தோன்றிய வாறெலாம் புகலுவர். அதிகத் தெப்பவக்தி யுடையவர் குறிப்பிட்டதெப்பங்களுக்குப் பிரார்த்தனைகள் செய்ய

வேண்டு மென்பர்; மாந்திரீசு மறிந்தவர்கள் மந்திரன் செய்யவேண்டு மென்பர்; சோதிடம் வல்லார் உற்பாத சாந்திகளைச் செய்யவேண்டு மென்பர்; தீதிநூலுணர்த் தோர் பலவகைச் சூழ்சிகளைச் செய்யவேண்டு மென்பர்; மொய்யப்படைய மாந்தர் இடுக்கன் விளைப்பவரை வையப் புடைத்தலே தலைசான்றதென்பர். வீமனும் “துரியோதனன் விரகை விரகினாற் களைவதென்பது இயலாது. அதற்குநீர் ஏற்றவரல்லர்; ஆகையால் தன் டங்கொடு புடைப்போயின் இன்றேவருந்துன்பம்நன் ஸ்ரயவிடும்” என்றார்.

வீமனது உவமானத்தைச் சற்றே ஆராய்வோம். முளையிற் கொல்லும் விடம் விளையில் ஏது செய்யும்? கொல்வதை விட வேறேதாவது செய்ய முடியுமோ? சிங்கி சூளிர்ந்துங் கொல்லுமென்பாரே யன்றி வளர்ந்துங் கொல்லுமென்பாருள்ளோ? விடமென்பது வளர்ந்து முற்றுமோ? ஆகவே விடமென்பதைத் துரியோதனஞேடுஜக்கியப்படுத்தினாலன் ரி இச்செய்யுளிற்குப் பொருள் காண்பதரிது. இரண்டாமடியில் ‘அவருடன் விழையுங்களினிவேண்டா’வெனத்துரியோதனஞையும் கடுவிடத்தையும் மறந்து அவனது தம்பியர் சுற்றத்தாரைவரையுங் கூட்டி யுரைத்தான். மீண்டும் மூன்று மடியில் ‘ஏதம்புரிந்து மலைந்திடும்’ என்னுமிடத்தில் தம்பிமாரையும் மற்றவரையும் மறந்து சுயோதனஞையே குறிப்பிட்டான். இன்றேல் ‘மலைந்திடும்’ என்னும் செய்யுமென் முற்று, பல்லோர் படர்க்கையாகிய ‘அவரை’க் குறிப்பிட்டுப்பிழையுமாடுறம். உயிர்கொல்வதோர் கடுவிடம் என்பானேன்? உயிரைக் கொல்லாது உடம் பைக் கொல்லும் விடமு முன்டோ வுகில்? முளையிலே என்னும் வழக்கச்சொல்லும், களையிலே என்னுமிடத்தில் களைந்தாற்றுன் என்று பொருள்படப் பிரயோகித்திருப்பதுவும், இன்னுமிலைபோன்றபிறவும் வீமனது தன்மையை விளக்கக் கையாளப்பட்டவை.

தேற லார்தமைத் தேறலுந் தேறினர்த்
தேறலா மையுமென்று
மாற லாருடன் மலைதலு மாலுடன்
மருவிவாழ் தலுமுன்னே
யாற லாதன வரசருக் கென்றுகொண்
டரசாந்தியிற் சொன்னார்
கூற லாதன சொல்வதென் செல்வதென்
கொடியவ ஞருகென்றுன்.

[பழகிப் பரிசோதித்து இவர் மைக்குவேண்டாமென்தன் விலிட்டரைப் பின்னால் சிறந்தவரெனத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ளுதலும், அவ்வாறே தேர்ந்தெடுத்தவரைப் பின்னர்த் தன்னிலிடுதலும், எப்போதும் நம்பிடம் பக்கமை பூனைவாரிடம் போர் புரிதலும், மாறுபட்டவருடன் சேர்ந்து வாழ முயலுதலும், அரசருக்கு முறையையில்லாத காரியங்கள் என்று அரச தீதிநூல்களில் நூலாசிரியரான சான்றேர் மொழிந்திருக்கின்றனர். அங்னமிருக்க, சொல்லப்படாத வைகளைச் சொல்வதெனி? அக்கொடியவன் அருகில் போவதெனி? என்று அருச்சனன் சொன்னான்.]

இது அருச்சனன்கூற்றென்பது இதற்கடுத்தசெய்யுளில் ‘விசயனிவ்வகை மொழிந்ததும்’, என்பதால் விளக்கும். அருச்சனன் கருத்தின்னடைனக் கண்டு கொள்வது சற்றே கடினமாயிருக்கும். சொல்லக்கூடாதனவற்றைச் சொல்வது என் என்று அவன் கூறியது வில்லிபாரத்தில் ‘விதியினை யாவரே யெதிர் வெல்வார்’ என்று முன்னர்த் தருமர் கூறியதைக் குறிக்கும். அன்றி, வீமன் வார்த்தையாகிய களையிலே நமக்கிருப்பென் னும் முன்செய்யுள்ளற்றியைக் குறிக்கும். இவ்விரண்டு சந்தர்ப்பத்திலும் பொருள் கூற இயலுமீம் னும் அவ்வாறுவரப்பதுவளிந்துரைப்பதாகும். மேலும்

அவை சரிவரப் பொருந்தா. இவ்வமயத்தில் வடமொழிப் பாரதத்தில் என்னகூறியிருக்கின்றதெனஆராய் தால்அங்கே, தருமர் விதுரனை “உன் மனதிலுற்றதை யுரை”யென்றபின்னர், “அவனும் உனக்கு எது ஏற்ற தோ” அதைச்செய் யென்கிறேன். பின்னர், தருமர் திருதாஷ்டர மஹாராஜன் புத்திரர்களைத் தவிர வேறு ஆடத்தக்க சூதர் யாரிருக்கிறார்கள்?.....அவர் கருடன் சேர்ந்து நான் பலமுறை ஆடுவேண்டியிருக்கும்’ என்று கேட்க விதுரனும், விவிமசதி, சித்திரசேனன், முதலிய பல அரசர்கள் பெயரைச் சொல்லி இவர்களில் யாவரினும் விஞ்சியவன் சகுனிதா னன்கின்றார். அதற்குத் தருமர் சொல்லுவதாவது. ‘மிக்க பயங்கரர்களும் மோசமே உபாயமாக வுடையவர்களுமான சூதர்கள் அந்தச் சபையில் ஆடுவதற்கு உட்கார்ந்திருக்கின்றனர். பிரம்மதீவரால் இவ்வுலகமனைத்தும் விதியின்வசத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஒன்றும் சதந்தரமாயில்லை.....திருதாஷ்டர மஹாராஜாக்கிருதி விரும்பாமலிருக்கவில்லை. புத்திரனுக்குப் பிதாவின்மேல் பற்று எப்போதும் உள்ளதுதானே.செயிக்குஞ் திறமையுள்ள சகுனி அந்தச்சபையில் என்னை அழைக்காம விருப்பானுயின் விருப்பமில்லாத நான் அவனுடன் ஆடுப்போவதில்லை. அழைத்த பிறகு ஒரு போதும் திரும்பேன்; இது நான் நேரோளாக வைத்துக் கொண்ட விரதம்’—வடமொழிப் பாரதத்துள்ள இம் மொழிகளை மனதிற் கொண்டிருந்த வில்லி, சருங்கச் சொல்லிப்போகும் தன் பாரதத்திலும் அம்மொழியினை நோக்கி அருச்சனன் விடையினையும் அமைத்துள்ளார் என்பது எமது துணிவு. ஆகவே ஈற்றி, தருமர் சூதாட்டத்திற்குப் போக விரும்பியதையும், அங்கு ஆடுவேணனக் குறிப்பிட்டதையும் சுட்டிக்காட்டும். சொல்லத் தகாதனவற்றைச் சொல்வதெனி? அங்குச் செல்வதெனி? ஒரு சமயம் தருமபுத்திரனது மனதிடை அந்தரங்கத்தில் ஆடுவேணுமென்கிறஆசையிருந்ததோ?

ஒருவனது குணங்களைப் பரிசோதித்தறியாமல் அவனிடம் நம்பிக்கை வைத்துப் பழகுதலும், அவ்வாறு பலவகையிலும் பரிசோதித்தறிந்து ஒருவனை உற்றுவெனத் தேர்ந்தெடுத்ததின், அவனிடம் ஜெயங்கொள்ளுதலும் வள்ளுவருரைப்பதுபோல் தீராஇடும் பைத்தரும். முன்னவனுக்குத் தீங்கு செய்ய அதிகாரம் கொடுத்ததாகும்; பின்னவனுக்கு, இத்தன்மைத்தனே இவன்! இவனிடம் இனியிருப்பது தகாதனத்தோன்றச் செய்யும். அதனால் அவன் நீங்குவன். நட்பாளருடன் பக்ககொண்டு பொருதல் உண்மத்தன் செயல். அவ்வாறே மாறுபட்டவருடன் மருவி வாழ்தலும் பித்தர் செயலாம். வீமன் சொன்னது உண்மையாதலால் நாம் இளமைப்பருவங்கொட்டுப் பழகி இவராகாதவர் என்று கண்டவரிடம் போதல் அழீகா? சென்ற பின் சூதாடல் அடுக்குமோ? நமக்கு மாறுவனருடன் மருவி வாழ விரும்புதல் என்ன ஏழ்மைத்தனம்? நீ செய்ய நினைப்பது நெறியில்லாதன செய்தலாகும். ஆகவே சொல்லத் தகாதனவற்றையறிஞரே, சொல்வதெனி” என்றார்கீடி.

தேறினர்த் தேறலாமை யென்பதை விதுரனுக்காக்கி, ‘அவ்விதுரான்நமக்குற்றவன்; அவன்குறிப்பினின்றும் அவ்விடம் செல்வது தகாததென் நேற்படுகிறது. அங்வனமே அவன் சொல்லும் குறிப்பை மீறிச் செல்வேன், ஆடுவேன் என்பதெனி அறிவு? என்றுவரத்ததாகக் கொள்ளலாம். கூறலாதன சொல்வதெனி விதுரையைப்பட்டதையில்லை; அவ்விடம் செல்வதே ஏற்றதன்று, என்று கூறியதெனவும் கொள்ளலாம்.

நம்மாழ்வார் வைபவம்

திருவாய்மொழி

[286-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

2-ம் பத்து—8-ம் தசகம்.

1-ம் பாசரம்.

அணைவ தரவணைமேற் பூம்பாவை யாகம்
புணர்வ திருவரவர் முதலுங் தானே
யிணைவனை மெப்பொருட்கும் வீடு முதலாம்
புணைவன் பிறவிக்கடல் நீந்து வார்க்கே.

அவதாரிகை:—கீழ்த் திருவாய்மொழியில் 12-ம்பாட் டில் “தாமோதரனைத் தனிமுதல்வணை ஞால முன்டவைனை” என்றபடியால் ஜகத்துக்கெல்லாம் ஒரேரைந்த வென்றும், யுகப்பிரளயத்தில் அவன் ஒருவனே அவைகள் எல்லாவற்றையும் தன் வயிற்றில் வைத்துக் காப்பாற்றுகிறவனென்றும் சொல்லியாய்விட்டது. இக் காரணங்களன்றி இந்தப்பத்தில் ஒவ்வொரு பாசரத்தி லும் சிற்சில வேறு ஹேதுக்களைக்கூறிப் பகவானது சர்வேசுவரத்தை ஸ்தாபிக்கிறார். மேலும் சென்ற தசகத்தின் பலசுருதியில் அத்தசகத்தின் 12வதுபாட்டும் அண்ணல் தாள் அணைவிக்கும் என்றபடியால் ஜம்மங்கள் எடுக்கின்ற சம்சாரமாகிற நிர்ப்பந்தத்தினின்றும் விடுவிக்குமென்றார். மோக்க ரூபமான வைகுண்டம் சகமாக விருக்குமோ, அவ்விடத்தில் ஜனன மரணம் அடிமைத் தன்மை முதலான ஹேதுக்கள் சுகாநுபவத்தைக் கொடுக்குமோ, என்ற சங்கையைக்கி, இத்தசகத்தில் அம்மோக்கம் அதிரஸாவறமென்றும் “அந்தமில்” அதாவது எல்லையில்லாத ஆனந்த ஸ்வரூபமென்றும், இத்தசகத்தின் இறுதியில், மஹத்தான பேரின்பமாகிய “எம்மா வீட்டை” “ஆள்வர்” அதாவது சுபேச்சையாய் யாதொரு தடையுமின்றிப் பக்தர்கள் அநுபவிப்பரென்றும் எடுத்துக் கூறுவதால்பரிஹரிக்கிறார் - ஆகையால் சர்வேசுவனுபடியாலும் மோக்கத்தில் அதிமீனாறமான ரஸவஸ்துவானபடியாலும் எல்லா ஜனங்களும் அவைனை ஆசிரயக்கிறதே நல்வென்று உலகத்தாருக்குக் கற்பிக்கிறார்.

உரை:—ஆகிசேஷன் மேல் கண்வளருவது சந்தரமான ஸ்திரி (அதாவது இலக்குமியின்) (ஆகம) திருமேனியைப் புணர்வது. இருவரவர் - அவரிருவர் என்று மாறி அங்வயிக்க. பிரசித்தமான பிரம்மருத்திரர்களுக்கு முதலும் - காரணமும் ஆம்-எல்லாப்பொருள்களுக்கும் அதாவது தேவமனுவிபாதி ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் இணையவனும் - சமமாய் நின்று தேவமனுவிபாதி அவதாரிக்குமவன்; வீடுமுதலாம் - வீடு அதாவது மோக்கத்திற்கு முக்கிய காரணம். பிறவிக்கடல் நீந்துவார்க்கு - பெரிய கடல்போன்று மாறிமாறி எடுக்கும்பற்பல பிறவிகளைத்தான்டுவதற்கு. புணைவன்-தெப்பம்போல் மோக்கமாகிற அக்கரைக்கு உய்த்துப்போகிறவன்.

2-ம் பாசரம்.

நீந்துந் துயர்ப்பிறவி யுட்படமற் றெவ்வைவய
நீந்துந் துயரில்லா வீடு முதலாம்
பூந்தண் புன்றபொய்கை யானை யிடர்கடிந்த
பூந்தண்டுமா யென்றனி நாயகன் புணர்ப்பே.

போழிப்புறை:—புஷ்டித்து, சீதளமான ஜலத்தை யுடைத்தான மடுவில் யானையின் (கஜேங்திராழ்வான்) துக்கத்தைப்போக்கிய சீதளமானதுள்ளியைத் தரிக்கும் என்னுடைய ஸ்வாமிபினுடைய ஸம்பந்தமே இஜ் ஜன்ம முதலிய நாநாவிதங்களான துக்கங்களில்லாத மோக்கத்திற்குச் காரணமாகும்.

குறிப்பு:—1 நீந்தும் - நீந்திக்கொண்டே இருக்கிற, இன்னமும் நீந்தி முடியவில்லை என்று கருத்து - நீந்தவும் முடியாதென்று ஊறும். 2 மற்றெவ்வைவயும் - ஜனன மரணம், முப்பு, பசிதுன்பம் முதலாயின. 3. நீந்தும் துயரில்லா வீடு-இவ்வீடு அதாவது மோக்கத்திக்கு ஏதுங்கால் வழியில் கிடப்பதில்லை என்பது தாத்பரியம்.

4. கஜேங்திராழ்வானுக்கு மோக்கம் கிடைத்தது ஆர்த்ததெசையில் பகவானைச் சரணாட்சி அடைந்த சிமித்தமென்று கருத்து.

3-ம் பாசரம்.

புணர்க்கு மயனு மழிக்கு மரனும்

புணர்த்த தன்னுந்தியோடகத்து மன்னிப்

புணர்த்த திருவாகித் தன்மார்விற் ரூன்சேர்

புணர்ப்பன் பெரும்புணர்ப் பெங்கும் புலனே.

போழிப்புறை:—ஜகத்தைச் சிருஷ்டிக்கும் பிரம்மாவக்குத் தன் னுந்தியை பாசிரயமாகக் கொடுத்துவைக்கும். ஜகத்தை அழிக்கும் அதிகாரியான ருத்திரருக்கும் தன்திருவுடம்பை ஆசிரயமாகக் கொடுத்து வைக்கும்-ஸர்வலோகேசுவரியான இலக்குமிக்குத் தன் மார்பைக் கொடுத்து வைக்கும்; திருவநந்தாழ்வான்மேல் கண் வளரும். இவ்விதமான ஜகத்துக்கு ஈசவரன் ஒருவன் என்றே அறிகுறியாய் நிற்கும் வியாபாரங்கள் எங்கும் கண்டறியலாம்—அதாவது காணக்கிடக்கின்றன.

குறிப்பு:—“புணர்” என்ற பதம் 1 சிருஷ்டி, 2 தேஹுத்தால் சேர்க்கை, 3 புணர்ப்பு-காரணத்தால் உண்டாகும் காரியம்.

4-ம் பாசரம்.

புலனைந்து மேடும் பொறியைந்து நீந்கி

நலமந்த மில்லதோர் நாடு புகுவி

ரலமந்து வீயே வசரரைச் செற்றுன்

பலமுந்து சீரிற் படிமி னேவாதே.

குறிப்பு:—நாம் இந்தத் தசகத்தின் அவதாரிகையில் குறித்தபடி—ஆழ்வாரின் நோக்கம் உலகத்தாருக்கு உபதேசம் செய்வதென்பது இப்பாட்டால் வெளிப்படுகிறது.

குறிப்பு:—முந்து பல—பகவானை ஆசிரயிக்கையில் அங்கனம் தொண்டு செப்பும் பயன், சகரைப்பாய்த் துவக்கத்திலேயே கைக்கு வருகின்றதென்பது தாத்பரியம்—பல தெசைவரயில் காக்கவேண்டா.

போழிப்புறை :—ஐம்புலன்களால் அநுபவிக்கும் விஷயசகங்கள் விட்டுவிட, கரைகானை ஆநந்தத்தை ஸ்ரீ வைகுண்டம் போய்ப் பிரவேசிக்க இச்சையுடைய வர்களோபக்கி செய்யத் தொடங்குவது, முதல்சக்ராய்

மாயிருக்கும் பகவானது கல்வியாணி குணங்களின் அனுபவத்தை இடைவிடாதுபடியுங்கோள். அசரர்கள் வியாகுலப்பட்டு நிச்கும்படிஅவர்களைக் கொன்றவன் உங்கண்டைய ஐம்புலன்களின் கொடுமைகளி விருந்தும் நிவர்த்திப்பான்.

—
— பாகரம்.

ஓவாத் துயர்ப்பிற யுட்படமற் றெவ்வெவையும் மூவாத் தனிமுதலாய் மூவுலகும் காவலோன் மாவாகி யாமையாய் மீனுகி மானிடமாங் தேவாதி தேவ பெருமானென் ரீர்த்தனே.

அவதாரிகை:—பகவான் ஸர்வேசவரன் என்கிற சின்னங்கள் எங்கும் காணக்கூடக்கின்றன என்று முன்பாசரத்தில் அருளிச்செய்தார். அக்குறிகளின்சில வற்றை இப்பாட்டி லெடுத்துக்கூறினார்.

போழிப்புரை:—இருபொழுதும் ஓப்வெண்ப தில்லா மல் பிராணிகளை வதைக்கும் ஜங்மமுள்பட ஜரை பசு துன்பம்மூப்புமுதலரயநாவிதமானபாதைகள் அவர்களை எல்லாக் காலத்தும் வருத்தாதே, அவற்றிற்குப் புருஷார்த்தங்கள் கிட்டவேண்டுமென்று அடிக்கடி

இருப்புதூப்புத்ததும் மற்றொருப்புச் சங்கல்பித்து அகனில் கர்ணக்கோளைப்பால் தன்னைக் குறித்துத் தவம்செய்து உய்யுமாறு அவர்களுக்குஜம் சிருஷ்டி ஓபாமல் செய்து திரிலோகங்களையும் உதவி புரிந்தருங்கிறேன்; பரமதயவாலே மனுஷன் தேவதையாக அவதாரம் எடுத்து அவர்களுக்கும் உபகரிக்கும் வேளையில் தன்க்கு அந்த அவதாரங்களில் தோஷம் தட்டாமல் கர்ம நிபந்தனைக்கு அகப்படாமல் பூர்ண மான கல்வியாணி குணங்களோடு தேவமனுஷ்பாதி வியாபாரங்களை அநுசரிக்கிறேன். இவ்னே அயர்வறும மர்களுக்கு அதிபதியானவன்.

தூரிப்பு:—“காவலோன்”-ரசந்தன்-அதாவதுனந்தக் கெடுதலும் நேரிடாதே காத்து ரகநிப்பவன். அவன் பரமதயானுவானதால் ஆத்மாக்களை அடிக்கடி ஜங்மம் எடுக்கச்செய்வது அவர்களதுசீர்திருத்தத்தின் பொருட்டேயாமன்பது ஆழ்வாரின் திருவள்ளும். இவ்னே தான் ஹபக்கிரவனுகவும் கூர்மாவதாரமாகவும் மத்ஸ்யாவதாரமாகவும் இருத்தப் பூரிபை உத்தரித்தவனுன் மஹாபுண்ணியவான்.

—

அப்பர்

அப்பரும் அறுபத்துநான்கு கலைகளும்—29. தருக்கம்

[295-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

4. சப்தப் பிரமாணம்.

(iii) பதம்:—பதமென்பது வாக்கியப் பகுதியாகும். அவ்வந்தப் பொருளுணர்க்கிணிருப்பால் பதங்களை உச்சரித்தல் தாற்பரியமாகும். தாற்பரியம் (Context) வாக்கியப் பொருளுணர்க்கிணிருக்ககாரி யாகும். இது வும் முன்னே கூறிய, அவாய்நிலை யோக்கியதை அண்மை எனும் மூலகையும் சக்காரி யெனப்படும். எனவே பதத்தின்பொருள் அவாய்நிலை யோக்கியதை அண்மை என்பனவற்றே அந்தச்சந்தரப்பு தாற்பரிய உச்சரிப் புக்குத் தக்கவாறு பொருளையுணர்த்தும். பதத்திற்கும் அர்த்தத்திற்கும் உள்ள சம்பந்தத்தைச் சுக்கி என்பர் தர்க்க நூலார். பதத்திற்கும் அர்த்தத்திற்கும் உள்ள சம்பந்தமாகிய நூனம் எவனுக்குண்டாகிறதோ, அவனுக்கே பதத்தின்நூனத்தால் பதார்த்தஸ்மிருதி (Memory) உண்டாகும்.

ஞானத் தாற்றெழுமூ வார்கில் நூனிகண்
ஞானத் தாற்றெழுமூ வேனுனை நான்லேன்
ஞானத் தாற்றெழுமூ வார்க் கெடாமுக்கண்டு
ஞானத் தாலுனை நாலுந் தொழுவனே
தனிக்குறங்கொகை 2.

ஞானம் எவனுக்கில்லையோ அவனுக்குப் பதார்த்தஸ்மிருதி யுண்டாகமாட்டது. ஆதலால் விருத்தி (சக்தி) யோடு கூடிய பதத்தின் ஞானம் பதார்த்தத்தின் ஸ்மிருதிக்குக் காரணமாம். ஒவ்வொரு பதமும் சக்தி பெற்றது. அது அன்வயத்தில் வேறு சக்தியாகவும் மாறும். சக்தியாவது இப்பதம் இப்பொருளை யுணர்த்தவேண்டுமென்றும் இறைவன் இச்சை, சீவர்களால் வெளியாவது. எனவே, பதமாவது சக்தி பெற்றது என்னலாகும்.

(iv) பதமும், போருளும்

பதம், முக்கியம் கேளனம் என இருவகைத்து. எப்பதம் எப்பொருளைச் சக்திவிருத்தியால் உணர்த்துகின்றதோ + அப்பதம் அப்பொருளில் முக்கியமாகும். பசு வென்னும் பொருளை உணர்த்துவதற்குப் பசு வென்னும் பதம் ‘முக்கியம். சக்கையி லிடைச்சேரி’ யென்பும், கங்கை யென்பது கரையை யுணர்த்தலால், இந்தப் பதம் இலட்சனை விருத்தியால் உணர்த்தும் கெளனம் எனப்படும். லட்சனை விருத்தியாவது-சக்தி விருத்தியா லியப்படும் பதப்பொருளின் சம்பந்தம். லட்சனை விருத்தியி லியப்படும் பொருளை லட்சியமென்றுக்குறவார். இவற்றின் அமைதியை அப்பரும், உட்டங்கு சிந்தை வைத்தார்

உள்குவார்க் குள்ளாம் வைத்தார்

விட்டங்கு வேள்வி வைத்தார்

வெந்துயர் தீர வைத்தார்

நட்டங்கு நடமும் வைத்தார்

ஞாலழு நவில வைத்தார்

கட்டங்கு தோண்மேல் வைத்தார்

கழிப்பாலை சேர்ப்ப ஞரே.

திருக்கழிப்பாலை - திருகேரிசை 6.

என்றனர்.

மேற்கூறிய சக்திவிருத்தி, இலட்சனைவிருத்தியென

+ இதைச் சக்கை மென்பர்—(— ம்)

காருடை கொன்றைமாலை கதிர்மதி யாவி ணேமே நீருடைச் சடையுள் வைத்த நீதியார் நீதி யுள்ளார் பாரோடு மண்ணும் வின்னும் பதினெட்டு கணங்களேத்தீரோடு பாடலானார் திருக்கெம்பொன் பள்ளி யாரே.

திருக்கெம்பொன்பள்ளி - திருகேரிசை.

அம் இருவகை * விருத்திகளையுங் கிரகித்தற்கு ஏதுக் கள்பல உள். அவற்றைச் சற்று இங்குத் தேவரா வாயிலாம் ஆராய்வோம்:—

பதத்தின் சக்திவிருத்தியைக் கிரகித்தற் கேது என் வகையாகும். அவையாவன:—(1) வியவகாரம் (2) உபதேசம் (3) உவமானம் (4) கோசம் (5) வியாகரணம் (6) விவரணம் (7) சந்திதானம் (8) வாக்கிய சேஷம் என்பன.

(1) வியவகாரம் என்பது வெள்ளிடடபில் நடவடிக்கை. “பாணியைக் கொண்டுவா” என்றெருவு வேவு, மற்றெருவுன் பாணியைக் கொண்டுவருதலைப் பார்த்த பாலன் “ஓ ஓ பாணியைக் கொண்டுவா” என்று அவன் கூறியதால் இவன் காணப்படும் பாணியான பொருளைக் கொண்டுவந்தானன்றே, எனப் பாலன் என்னுடையுள்ளது. இச் சந்தர்ப்பமாகியதே வியவகார ஏதுவாய்ப் பதசக்தியைக் கிரகிக்கச் செய்யும். அதித்தீவரமுடைய ரூணிக்கு ஒரு பதமே பல விஷயங்களை உள்ளக்கை நெல்லிக்கணிபோல் விளக்கும். இதை அப்பர் திருவாக்கால் காணக:—

மாற்றமோன் றஞ்சு கீல்லீர் மதியிலேன் விதியி லாமை சீற்றமும் தீர்த்தல் செய்யீர் சிக்கன வுடைய ராகிக் கூற்றம்போ லைவர் வந்து குலைத்திட்டுக் கோகு செய்ய ஆற்றவுங் கில்லே னுயே னூர்மூ லட்ட ணீரே.

திருவாரூர் - திருவேரிசை 6.

(2) உபதேசம். இது ஆப்த வாக்கியமென்று முன்னே கூறப்பட்டது. உலகச் செய்கையில் தாய் தந்தையர் குழந்தைகளுக்குக் கண்முதலியறுப்புக்களைக்காட்டி இது கண், இது மூக்கு என அப்பதங்களால் அவ்வப்ப பொருள்களைத் தெரிவித்தல் போல்வதும் பிறவும் உபதேசமாகும்:—

* பொருத்திய குரம்பை தண்ணென்
பொருளெனக் கருத வேண்டா
விருத்தியெப் போது நெஞ்சு
விரைவனை யேத்து மின்க
வொருத்தியைப் பாகம் வைத்தங்
கொருத்தியைச் சடையுன் வைத்த
தருத்தியனுக்கு சடரி னுனைத்
தொண்டனேன் கண்ட வாறே.
திருத்தருத்தி - திருவேரிசை.

வெண்டலை மாலையுங் கங்கை
கரோடி விரிசடைமேற்
பெண்டனி நாயகன் பேபுகந்
தாடும் பெருந்தகையான்
கண்டனி நெற்றியன் காலனைக்
காய்ந்து கடலின்விடம்
உண்டருள் செய்தபி ராங்கட
ஆருறை யுத்தமனே.

திருக்கடலூர் - திருவிருத்தம் 8.

என்னும் இந்தப்பாசரம் ஆப்தவாக்கியத் தொடர்மொ ழியாம்.

(3) உவமானம்-அதாவது ஒப்புமை யுணர்வு. இதை உவமானப் பிரமாணத்திற் கண்டோம். ஆவினை பொக் கும் ஆமா என்னும் அதிதேச வாக்கியப் பொருள் நினைவோடு கூடி ஆவையொத்த பிண்டத்தைக் கண்ட விடத்து ஆமா வென்னும் பதத்திற்கு ஆமா வடிவ பிண்டத்தில் சக்தி கிரகிக்கப்படுகின்றது. ஒப்புமை யுணர்வால் இங்கு ஆமா என ஆமா என்னும் பதத்திற்கு ஆமாப் பொருளில் சக்தி கிரகிக்கப் படுகின்றமை காணக.

விட்டுருவும் கிளர்கின்ற சோதி யானும்
விண்ணவர்க்கு மறியாத சூழ லானும்
பட்டுருவ மால்யானைத் தோல்கின் டானும்
பலபலவும் பாணி பயின்றுன் தானும்
எட்டுருவ மூர்த்தியாம் எண்தோ ளானும்
என்னுச்சி மேலானு மெம்பி ரானும்
கட்டுருவும் சடியானைக் காய்ந்தா னகும்
கண்ணங்க கருகாலு ரெந்தை தானே.

திருக்கருகாலூர் - திருத்தாண்டகம். 9.

தோலிற் பொலிந்த வுடையர் போலுஞ்
சுடர்வா யரவசைத்த சோதி போலும்
ஆலம் அமுதாக வண்டார் போலு
மதியார்கட் காரமிர்த மானீர் போலும்
காலனையுன் சாப்த்த கழலார் போலும்
கயிலாயம் தம்மிடமாய்க் கொண்டார் போலும்
ஏலங்கமழ் குழலாள் பாகர் போலும்
இடைமருது மேவிய வீச னரே.

திருவிடைமருது - திருத்தாண்டகம் 8.

ஆய்வேத வித்வான் B. V. பண்டிட் அவர்களின்

குழந்தைகளுக்கு:

கவனிக்க வேதாந்தியகாலை” நஞ்சன்கூடு

டானிக்குகள்:

சாவனப்பிராசா
திராகநாபாக
பாதாமி ரசாயனம்

ஜீவவாதா (Reg.)

பிரநங்காமலக தைலம்
ஸ்பெஷல் மருந்து 15 நாட்
கஞ்கு ரூ. 2-0-0.

“பால சுதா” (Reg.)

அமிர்தாமலகதைலம்
குழந்தை கட்டிக்கும்
ஜ்வரக் கட்டிக்கும்

தூப்போ:

பம் பாய்.

கல்கத்தா.

மட மயாவாரா மட பிரிபுகாலகதைல

கோரோடை மாததி ரை

மட மேடைட்டப்பி

காதாரனம்-பாக்கேட்

(ஈக்கரை மேதுங்களு)

மட மேடைட்டப்பி

பிரான்சு:

மதுரை.

காஞ்சி புரம்

கலாநிலயச் சொல்லு டாட்டம். 1.

இடம்—வலம்

1. இந்திரன்
4. காட்டுப் பசு
7. கிளி
8. நிடதாட்டுத் தலைகள்
10. இராவணனுடைய சே
- ஞிதிபதி
12. இலக்குமி
13. ஒன்றியாயிருத்தல்
15. வேதம்
16. பட்டினம்
18. வலிமை
19. பூச்சிதா லாடை
20. சாங்கு யுகங்களி
- லொன்று
22. சிவஞான சித்தியாரில்
- ஓர் அத்தியாயம்
23. சமுத்திரம்
24. மரத்திலிருந்து
- அறுத்தது
25. ஏருமை
26. உண்
27. மயக்கங்கொள்
28. உடலின் உள்ளுறுப்பு

1	2	3		4	5	6
7			8		9	
10			11		12	
		13		14	15	
	16	17		18		
19			20		21	
22					23	
24			25			
26		27		28		

மேல்—கீழ்

1. தேவாரம் பாடியவர்க் களில் ஒருவர்
2. அம்பு
3. வாசனை
4. உயிர்
5. குடித்து
6. அழிய
8. தூர்க்கை
9. பாண்டவர்களில் ஒருவன்
11. பெண்கள்
14. சீதை
16. சிணேகமல்லாதவன்
17. கொன்றை
19. பரமசிவன்
20. ஆட்டுமயிரில் நெய்தது
21. கைப்போர் வல்லவர்
23. ஓர் புன்செய்ப் பயிர்

கடைசிநாள் :—1932 வருடம், மே மாதம், 16 தேதி

இதற்குப் பிழையற நேரான விடை யனுப்புவார்க்கு, கலாநிலயம், 1930-வது அல்லது 31-வது வருட ஆப்பெலதர்—கிள்ட் பைண்ட் புத்தகம் ஒன்று வெகுமதி யளிக் கப்படும். அல்லது இவ்வருடமேனும் அடுத்த வருடமேனும் சந்தாத் தொகையின்றி நம் பத்திரிகையை ஒரு வருடம் இலவசமாய்ப் பெற்றுக்கொள்ளலாம். இது அவர் இஷ்டத்தைப் பொருந்தியது.

1. இந்தக் கட்டங்கள் மாதிரியாகவே வேறோர் காகிதத்தில் வரைந்துகொண்டு அதனில் விடையை எழுதியதுப்பவும்.
2. அவ்வாறு அனுப்புபவர், அதனேடு நாலனுவக்குக் காலனுத் தபால் தலைகள் (பதினாறு) அனுப் புதல் வேண்டும். ஒருவரே, பல விடைகள் முயன்று, அனுப்பினும் அனுப்பலாம். ஆனால், ஒவ்வொன்றிற்கும் 4 அனை தபால் தலை யனுப்பவேண்டும்.
3. விடைகள், எம்முடைய காரியாலயத்திற்கு, அடுத்த மே மாதம் 16-டக்குள் வந்து சேர்ந்துவிட வேண்டும்.
4. வந்த விடைகளில் ஒன்றுமட்டுமே பிழையில்லாத நேரா யிருக்குமாயின் அதனை அனுப்பியவருக்கு முன்னுரைத்தபடி பரிசளிக்கப்படும். நேரிய விடைகள் ஒன்றிற்கு மேற்படுமாயின், அதனை அனுப்பியவர்களின் பேர்களை எல்லாம் சீட்டுக் குலுக்கிப்போட்டு, யார் பேர் வருகின்றதோ அவர் ஒருவருக்கே அளிக்கப்படும்.
5. விடையின் நேரமையும் மற்ற விடயங்களையும்பற்றி மாணைஜர் செய்கின்ற தீர்மானமே முடிவானது.
6. இந்தப் போட்டியில், நம் சந்தாதார்கள் மாத்திரமன்றி ஏனையோரும் கலந்துகொள்ளலாம்.
7. விடைகள், பேர், மேல்விலாசம் முதலியன தெளிவாய் எழுதப்படல் வேண்டும்.
விடைகளை, மாணைஜர், கலாநிலயம், வேளாளர் வீதி, சென்னை. என்னும் விலாசத்திற் கஞப்பவும்.

குறிப்பு:—1. சொல்லுடாட்டத்தை விடுவிக்க முயலும் வழி தெரியாதவர், ஆங்கிலப்பயிற்சி யுள்ளவர்களைக் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ளலாம்.

2. கையில் நல்ல அகாதி ஒன்றும் நிகண்டும் ஒன்றும் இருக்குமாயின் அவை, மிக்க உதவி யாகும். விசுவாநாதப்பிள்ளை தமிழ்—தமிழ் - ஆங்கில அகாதியும் (விலை ரூ. 6/- பூர்மாண் ஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை இயற்றிய நாமதீப நிகண்டும் (விலை ரூ. 2) எம்மிடம் கிடைக்கும்.

கலாநிலயம் 1930-வது வருடம் 3-வது வால்யும்.

தலையங்கள்:—அறியாமை வேண்டப்படும் 4. சுயநலச் சோதனை 8. விஷயத்திற்கேற்ற விளம் பரம். முயலுக்கு முபலவேண்டா. விளம்பினால் வெட்கக்கேடு. கல்லாதீபர்களே நல்லவர்கள் 3. நாணத்தால் கொவர்திறம். வாலின் நீளம். பெருமையின் பெருமை... முதலிய கட்டுரைகள் ஐம்புது. உலகியலோடு வாழ்க்கையின் தத்துவத்தை விளக்குவன்.

கம்பராமாயணம்:—(T. N. சேஷாசலம் ஜீயர், B. A. B. L.) அபோத்தியா காண்டம் முத விரண்டு படலங்களின் விளக்க ஆராய்ச்சி. அரசியலுக்குரிய அறங்களில் திருவள்ளுவர் வேத வியாசர் முதலானேர்க்கும் கம்பருக்கும் உள்ள வேறுபாடு 25-கட்டுரைகளில் விளக்கப்பட்டுள்ளது. ஸ்ரீமான் சோமசுந்தர பாரதியார் வரைந்துள், “தசரதன் குறைபும் கைதீகை நிறையும்” என்னும் நாலிற்கூறிய பொருளும் முடிவும் கம்பருடைய கருத்திற் கொவ்வாதன வென்று 25-கட்டுரைகளில் வாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

குறுந்தொகை:—(K. இராமரத்தாம் ஜீயர், B. A.) புத்தகமாய் இப்பொழுது கிடைக்காத இச் சங்கநாற் செய்யுள் நானுறும் விளக்கமான உரையுடன் பதிப்பிக்கப் பெற்றிருக்கின்றது.

அப்பர்:—(E. N. தணிகாசல முதலியார், B. A. B. L.) அப்பர் அறுபத்துநான்கு கலையை நிற்குது கையாண்ட பெருமை விளக்கப்பெற்றிருக்கின்றது.

இலஞ்சிப்பாவை:—(T. S. நடராஜபிளை, B. A. B. L.) Sir Walter Scott என்பவர் ஆங்கிலத்தில் பாடிய Lady of the Lake என்னும் காவியத்தைத் தழுவி எழுதிப் பதை. மானத சாத்திரம்:—(T. P. மீனாஷிசுந்தரம் M. A., B. L.) ஆங்கிலமுறையைத் தழுவி, நடத்தை, உணவுநாட்டம், அழுகை, சிரிப்பு, தன்னெடுப்பு, தன்னெடுக்கம், புணர்ச்சி, இணை விழைச்சி, விளையாட்டு முதலியவைகளின் தத்துவங்கள் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

தமிழ்ப் பாடம்:—வில்லிபாரதம் கிருஷ்ணன் தூதுச் சருக்கமும், அஷ்டப்பிரபந்தமும் போதிப்ப துடன், புணரிலக்கணம் முழுவதும் தெற்றென விளக்கப்பெற்றிருக்கின்றது.

நம்மாழ்வார் வைபவம்:—(K. இராஜீகாபாலா சாரியார், B. A. B. L.) விளக்கமான ஆராய்ச்சியுடன், 2-ம் பத்து 3-ம் தசகம் வரையிலும்.

இவைகளைத் தவிர, ஆங்கிலத்திலிருந்து மொழிபெயர்த்த கட்டுரைகளும், ஆச்சரிய சூடா மனி என்னும் வடமொழி நாடக மொழிபெயர்ப்பும், சிலப்பதிகாரக் கானல்வரியை அழுகுற விளக்கிப் ‘மாதவி மாதவம்’ என்னும் கட்டுரைகளும், தனிப்பாடல்களும், அண்டபுராண ஹாஸ்யப் பாடல்களும், நாயன்மார் சரித்திர உண்மைபோன்றபல கட்டுரைகளும் நிறைந்தன.

1931-வது வருடம் 4-வது வால்யும்.

தலையங்கம்:—அகமே புறம், வாழ்வாங்கு வாழ்பவர் 10. உண்மையில் உழல்வார் திறம் 5. மெய்ம்மையை அலமரச் செய்யலாமோ 4. அருமையினு மருமை 4 மற்பது முறதியாமே. நள்ளாள் நகை 4. முதலிய கட்டுரைகள் 50.

கம்பராமாயணம்:—(T. N. சேஷாசலம் ஜீயர், B. A. B. L.) கைகேசி சூழ்வினைப் படலம் முதல் அபோத்தியாகாண்டம் இறுதியாக 50 கட்டுரைகளில் ஆராயப்பெற்றிருக்கின்றது.

சூளாமணி:—(K. இராமரத்தாம் ஜீயர், B. A.) இதுகாறும் உரை யெழுதப்பெற்றுத் தீர்த்து, உரையுடன் பதிப்பிக்க ஆரம்பமாகி இவ்வாண்டில் ஜங்காறு செய்யுள்கள் வந்துள்.

யாப்பிலக்கணம்:—உறுப்பியலும், செய்யுளியிலில் பாக்களின் இலக்கணமும்.

அப்பர்:—(E. N. தணிகாசல முதலியார், B. A. B. L.) அப்பர் 64 கலைகளைக் கையாண்ட பெருமை விரிவாக வரையப்பட்டிருக்கின்றது.

ஆண்டாள்:—(E. N. தணிகாசல முதலியார், B. A. B. L.) ஆண்டாள் பிறப்பு, இளமை, கல்வித்திறம், அனுபவம், யெளவனம், மதம், சித்தாந்தம், முத்தி முதலியவைகளின் உண்மை மானத சாத்திரம்:—(T. P. மீனாஷிசுந்தரம், M. A. B. L.) புலன்களின் அமைப்பும், உணவு முதலியவைகளின் தத்துவமும் விளக்கப்பெற்றுள்ளது.

பிலாரோ நாடகம்:—ஆங்கிலப்புலவர் R. B. Sheridan எழுதிய நாடக மொழிபெயர்ப்பு.

நவராத்திரி நாடகம்:—(K. N. சுந்தரேசன், B. A. Hons) ஓர் நவீன நாடகம்.

சிதம்பரதேவர் சரிதம்:—(Dr. V. S. அருணாசலம் பிளை) முத்தியில் மனம் வைத்து உலகத்தில் விவகரிப்பார் பெருமையை உட்கொண்ட வோர் நாவல்.

களவியற் காரிகை:—(S. வையாபுரிப்பிளை, B. A. B. L.) இதுகாறும் அச்சேறுத நால். அகப்பொரு ஸிலக்கணத்தின் சிறப்பை விளக்கவல்லது.

கந்தபுராணமும் சங்க நூல்களும்:—(பண்டிதர், திம்மப்பா ஜீடர்) கந்தபுராணத்தைச் சங்கநூல்களோடு ஒப்புநோக்கி ஆராயும் கட்டுரைகள்.

இவை தவிர, மொழிபெயர்ப்புக் கட்டுரைகள், தமிழரட்டையர், முதலிய கட்டுரைகள் பல.

ஒவ்வொரு வாழ்யுமிகும் விலை வருமாறு:— பைண்ட் சேய்யாதது ரூ. 7 8 0
காலிகோ கில்ட் பைண்ட் ரூ. 8 8 0 ஆப்லேத் கில்ட் பைண்ட் ரூ. 9 0 0

இவ்விலையில் தபால் அல்லது இரயில் சார்ஜ் அடங்கவல்லை. இந்தியாவில் உள்ளவர்கள் இரயில்வே பார்ஸல் மூலமாகப் பெற்றுக்கொள்ளலாம். To Pay போட்டு அனுப்புவோம். ஏழூட்டெணக்களுக்கு மேல் இரயில்வே கடன்மீது ஆகாது. பர்மா, விலோன் இவ்விரண்டு இடங்களுக்கும் ரயிலில் அனுப்பமுடியாதா கையால் விலையுடன் தபால் பார்ஸல் சார்ஜ் ரூ. 2-4-0 சேர்த்தனுப்பவேண்டும். மலேயே, தென்னுப்பிரிக்கா முதலிய காடுகளில் இருப்பவர் தபால் சார்ஜிக்கு ரூ. 3. சேர்த்தனுப்பவேண்டும். இவைகளை வி. பி. யில் அனுப்ப இயலாது. முன்பணம் அனுப்பி எழுதல் வேண்டும்.

வர்த்தமானம்

பிரிட்டிஷ் மாஜி மந்திரி லாயிட் ஜியார்ஜ் அவர்கள் இனி அரசியலில் கலந்து கொள்வதில்லையென்று தீர்மானித்து அவ்வியக்கத்தினின்று விலகிவிட்டனராம்.

மாஜி இந்தார் மன்னர் தமது அமெரிக்க மனைவி சர்மிள்டா தேவியுடன் உலகபாத்திரை செய்து இந்தியா திரும்பியுள்ளார். பம்பாயில் அவர் வந்து இறங்கியபொழுது அவருக்குப் பம்பாய் நகரத்தார் சிறந்த வரவேற்பு அளித்தார்கள். பம்பாயில் சில நாள் தங்கிப்பின் அவர் இந்தார் செல்வார் என்றும்; அங்கு, சமஸ்தானம் அவருக்கு ஒரு வரவேற்பு அளிக்குமென்றும் தெரிகின்றது.

பட்டு உற்பத்தி:—ஜப்பான் அரசாங்கப் பட்டு உற்பத்தி இலாக்கா அதிகாரி மைசூர் பட்டுத் தொழிலிப் பற்றிக் கூறுவதாவது:—

“ஜப்பானில் பட்டுத் தொழில் மிகவும் வளர்ச்சியற்றுள்ளது. ஜப்பான்பட்டைக் காட்டிலும் மைசூர்ப் பட்டு உயர்வானது. மைசூர்ப்பட்டுப்பூச்சிகள் உயர்ந்த ஜாதிப்பூச்சிகள். அப்பூச்சிகளை வியாதிஅதிகம் தாக்க வியலாது. எனினும் ‘பெப்ரையின்’ என்னும் ஒரு தொத்துவியாதி தாக்குமேல் மைசூர்ப்பட்டுத் தொழில் கெட்டுவிடும். அவ்வியாதி காற்றுமூலம் பரவலாம். ஜப்பானில் வியாதித்தடைசெய்ய ஒரு சட்டம் செய்யப்பட்டுள்ளது. அதுபோல் மைசூரிலும் செய்யப்பட வேண்டும். பட்டுச்சோதனை கிடையும் ஒன்றும் நிறுவப் படவேண்டும். ஜப்பானில் பட்டு உற்பத்தி வளர்ச்சிக்குரிய வசதியும் சிதோஷ்ண ஸ்திதியும் இல்லையாயினும் அங்கு அரசாங்கத்தார் முயற்சியால் இத்தொழில் வளர்ச்சிக்கான இயற்கை வசதிகள் இருக்கின்றன. அப்படியிருந்தும் இத்தொழில் வளர்ச்சிக்குரிய முயற்சிகள் செய்யப்படவில்லை. எனவே மைசூர் அரசாங்கத்தார் இத்துறையில் முயலவேண்டும்.”

சுக்கர் அணை:—சிந்தாநாட்டில் சுக்கரென் னும் நகரின்கண் பம்பாய் அரசாங்கத்தினர் 20 கோடி ரூபாய் கொண்டு ஒரு பெரும் நீர்த்தேக்கத்தை நிறுவி யிருக்கின்றனர். இது உலகத்திலேயே மிகப் பெரிய தான் தேக்கம். ஏகிப்து நாட்டின் அஸ்லவான் தேக்கத்தைவிடவும், ஸன்டன் நதியின் பாலத்தைவிடவும் இது பெரிது.

சிந்தாநாட்டின் வடபாகத்திலிருந்து தெற்கு நோக்கிச் சிந்துநதி பாய்கின்றது. அம்மாகாணத்தின் பரப்பு சமார் 47 ஆயிரம் சதுரமைல். இது ஆங்கிலநாட்டைவிடப் பரப்பில் பெரிதாகும். இதன் பாதிபாகம் வெறும் பாலைவனமாக இருப்பதால் அதில் சிந்துநதி யின் நீர் ஏறிப் பாயும்படி செய்து செழிப்புள்ளதாகச் செய்திருக்கின்றனர். சமார் 4 $\frac{1}{2}$ கோடி மக்கள் விவசாயத்தையே நம்பியிருக்கின்றனர்.

வில்லிங்டன் பிரடு பம்பாய்க் கவர்னராயிருந்த காலத்தில் முடிவாக அணை கட்டுவதெனத் தீர்மானிக்கப்பட்டு லாயிட் பிரடு தமது காலத்தில் அணையின் அஸ்திவாரக்கல்லை ஊன்றினார். இத்திட்டத்தைத் தயாரித்தவர் ஸ்ரீ. எ. எ. முஸ்தோ; நிறைவேற்றியவர் தலைமை எஞ்சினீர் சர். ஹாரிசன்.

மனைற்பாங்கான நிலமாயிருந்து, சிந்துநதி அடிக்கடி தன் போக்கை மாற்றுவதாயிருந்தும், லட்சியம் செய்யாமல் அணையானது கட்டப்பட்டது. சுக்கரி

விருக்கும் லாயிட் அடைப்பேமிகப்பெரிது. அது ஒரு மைல் நீளம். அவ்விடத்தில் சிந்துநதியின்மீது ஒரு மைல் அகலத்தில் இரு பாலங்கள் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. இது ஸன்டன் பாலத்தைவிட்டு மடங்கு பெரியது. இந்த அடைப்பில் 6 கோடவுகளிருக்கின்றன. ஒவ்வொன்றும் 60 அடிஸீமீமும் 50டன் நிறையுமைடையது. இவ்விடத்தில் நதியின் நீரைப்பாய்ச்சுப் பல கால் வாய்கள் தோண்டப்பட்டிருக்கின்றன. இவைகளில் மூன்று, சூப்ள்கால்வாயையும்விடப் பெரியன். இடது பக்கத்திலிருக்குமிகப்பெரிதான ரோஹ்ரிக்கால்வாய் கூழ்கு நாரப்பிரதேசம், கெய்ப்பூர் சமஸ்தானம் முதலிய இடங்களுக்குப் பாய்கிறது. ரோஹ்ரிக்கால்வாய் ஹைதராபாத்திற்கு (சிந்து) தெற்கீக் சமார் 30 மைல் வரை வருகின்றது. அது 205 மைல் நீளமும் 2300 மைல் வரை பரவியுள்ள கிளைகளை யுடையதுமானது. பானுமாக் கால்வாயையிட நான்கு மடங்கு பெரிது. கூழ்கு நாராக் கால்வாயைப்படுத்த கட்சக் கடற்கரை வரை வருகிறது. நதியின் வடக்கரையிலிருந்து மூன்று பெரும் கால்வாய் பிரிந்தோடுகின்றன. வடமேற்குக் கால்வாய் 100 மைல் நீளமும் 510 மைலுக்குப் பரவியுள்ள கிளைகளையுமைடையது.

மத்திய அரிசிக் கால்வாய் சமார் 87 மைல் நீளமைடையது. நெல் விளையக்கூடிய பிரதேசத்தில் பாய்வதால் இதற்கு இக்காரணப் பெயர் வந்தது. எல்லாக் கால்வாய்களும் சமார் 80 லட்சம் ஏக்கர் நிலத்திற்கு ஜலவசதி அளிக்குமென நம்பப்படுகிறது. ரோஹ்ரிக் கால்வாய் மாத்திரம் சமார் 20 லட்சம் ஏகருக்குத் தண்ணீர் கொண்டுபோகும். சிந்து நாட்டில் இப்பொழுது விவசாயத்திலிருக்கும் நிலத்தின் பரப்பு 40 லட்சம் ஏக்கரே. நெற்பயிருக்கு 8 லட்சம் ஏக்கரும், பஞ்ச உற்பத்திக்கு 20 லட்சம் ஏக்கரும், கோதுமை எண்ணைய் வித்துகள் முதலியவைகளுக்கு 32 லட்சம் ஏக்கரும் சாகுபடிக்கு வருமென்று எண்ணப்படுகிறது.

200 லட்சம் டன் நிறையுள்ள தானியங்களும் பஞ்சம் இங்சிலங்களில் ஆண்டுதோறும் உற்பத்தியாகும் என்று கருதப்படுகிறது. இது 1934-ம் ஆண்டில் முற்றும் முடிவுறும். இதற்கு அதுவரை எடுக்கப்பட்ட காலம் பத்தாண்டாகும்.

ஆதியில் நதியின் போக்கு அணையைக் கெடுத்து விடும் என்றிருந்த பயம் இப்பொழுதிலே. 1929-ம் 310-ம் ஆண்டு வெள்ளங்கள் இதைச் சிறிதேனும் சிதைக்கவில்லை. ஆனால் எண்ணியபடி விளைபொருள்கள் விளையுமா என்பது போகப் போகத்தான் தெரியும்.

எவர் காலத்தில் திட்டம் வகுக்கப்பட்டதோ அவரே - வில்லிங்டன் பிரடுவே - சென்ற ஜனவரி மாதம் 13-ம் தேதியன்று கால்வாய்களைத் திறந்துவைத்தார். இத்தைனாள் பெரும் பாலைவனமாயிருந்து ஒருங்கில் நாளை பெருஞ்சோலையாக மாறப்போவதைக் காணப்போகிறேன்.

வித்வான் த. சண்முகக் கவிராயரின்

:: மகா பாரதம் தமிழ் வசனம் ::

தீருத்தமான உயர்ந்த பதிப்பு

இது சிறந்த கிளேஸ் காகிதத்தில் நன்கு அச்சிடப் பட்டு கலேகோ பைண்டு செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

(1) ஆதிபர் வம் ரூ. பி. (2) சபா, ஆரணிய, விராட பர் வங் அடங்கியது ரூ. 5 மற்ற பர் வம் அச்சில் பாலவினோதினி ஆபீஸ், 323, தண்டையார்ப்பேட்டை, வண்ணரப்பேட்டை போஸ்ட், மதராஸ்

ஆங்கில ஆசான்

எமதுலேடி டிரோட் மார்க்கைப்பார் த்து வாங்குகின்கள்.

60 நாட்களில் இங்கிலீஷ் கற்றுக்கொள்ளக் கூடிய அப்பியாசப் பாடங்களாக வகுத்து முன் பதிப்புக்களைவிட அதிகப் பக்கங்கள் சேர்த்துப் பெரிய சமூத்துக்களில் அச்சியற்றி யுள்ளோம். இதுவரை 53100 புத்தகங்கள் செலவாடியுள்ளது இதன் மேன்மைக் கடையாளம். இப்பத்தாம் பதிப்பு ஆங்கிலவாசா ஜைப்போல், வேறு எப்புத்தக மும் சிக்கிரத்தில் ஆங்கிலம் கற்றுக்கொள்ள உதவாது. நம் முன்பதிப்புப் புத்தகங்களை வைத்திருப்பவர்கூட 10-வது பதிப்பை வாங்கவேண்டும். இதில் 1 அண முதல் 3000 ரூபாய் வரைச் சம்பளம் வாடகைக் கணக்குள்ளது. 800 பக்கங்களுக்கு மேற்கொண்ட அழகிய சிமைக் கலெக்கோ பயின்டேட்டது.

விலை ரூ. 2.

தி. இராஜ்கோபால் முதலியார்,
302, தங்காலை வீதி, மத்ராஸ்.

**NATIONAL
INSURANCE COMPANY, LIMITED.**
Head Office :
NATIONAL INSURANCE BUILDING,
• 7, Council House Street, Calcutta.

New Policies Issued in 1931
for over Rs. 1,32,33,000
Showing an increase over
the New Business figure
for 1930 of 16.54 %
Claims paid up to end of
1931 over Rs. 90,00,000
Invested Funds amount to over Rs. 1,75,00,000
LOW RATES LIBERAL CONDITIONS
NEW TABLES NEW BENEFITS
For particulars & Agencies please write to:-

R. G. DAS & Co., OR
Managers. Madras Branch,
113, Armenian Street,
Madras.

FIRE & ACCIDENT RISKS
covered by
NATIONAL FIRE
AND

GENERAL INSURANCE COMPANY Ltd.,
NATIONAL INSURANCE BUILDING,
7, Council House Street, Calcutta.
The Branch Secretary,
Madras Branch, OR R. G. DAS & Co.,
113, Armenian Street, Managers.
Madras.

சென்னைத் தமிழ் வெக்விகன் பதிப்பாசிரியர் திருவாளர் S. வையாபுரிப் பிள்ளையவர்களால் பதிப்பிக்கப்பெற்ற நால்கள்

தமிழகராதி ஆதார நூற்றெடுக்கி நாம தீப நிகண்டு.

நிகண்டுகளின் வரலாறு, ஆசிரியரது காலம், நாலின் வயங்கள், முதலியன் அடங்கிய சிறந்த ஸுன்னுரை கொண்டது. பொருட் பெயர்களை விளங்கக் கூறும் செவ்விய உரைபாடுமள்ளது. நாலின்கண் வங்குதுள்ள பொருட்பெயர்களைனத்தையும் முற்ற வனர்த்தும் அனுபந்தம் பெற்றது. சமார் 12000 சொற்கள் கொண்ட சிற்றகாதியாக உதவுங் தகையது.

விலை ரூபா 2-0-0

அநும்போருள் விளக்க நிகண்டு.

சிறந்த ஒரு சொற் பல்பொருள் நிகண்டு. நிகண்டுகளின் வரலாற்றினை விளக்கும் விரிந்த முன்னுரை யுடன் கூடியது. சொல்லின் பொருள்களை யெனிதாகத் தெரிந்துகொள்ளுதற்குப் பலபொருளொருசால்வகராதி சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. விலை ரூபா 1-4-0

கம்பராமாயணம்—உயுத்தகாண்டம்.

முதல் மூன்று படலங்கள்: பல எட்டுப் பிரதிகளை ஒப்போககித் திருத்தியது; பாடபேதங்களைனத்துக்கொடுக்கப் பெற்றது. விலை ரூபா 0-6-0

கள வியற் காரிகை.

ஒரு சிறந்த அகப்பொருளிலைக்கண்ணால்; முதன் முறை இப்போதுதான் அச்சில் வெளிவந்தது. கிடைத்தற்கிய பல அரிய நால்களிலிருந்து எடுக்கப்பெற்ற மேற்கோள்களை யுடையது; பல அனுபந்தங்களையுடையது. தமிழாராய்ச்சியாளர்க்குப் பெரிதும்படியங்களுடையது. கரொன் அளவில் 170 பக்கங் கொண்டது. சொற்பப் பிரதிகளே யுள்ளன. விலை ரூபா 3-0-0

நூற்போருட் குறிப்பு.

1. இறையனர் களவியலுரை; 2. குறுங்தொகை;
3. திருக்கோவையார்; 4. நற்றினை; 5. களவழி நாற்பது; 6. தேவாரம்; 7. வீரசோழியம்; 8. நாலாயிரதில்யைப் பிரபந்தம் முதலிய எட்டு நால்களின் பொருட்குறிப்பு அடங்கியது. தமிழ் வெக்விகன் ஆபீஸ் தலைமைப் பண்டிதர் ஸ்ரீமான் மு. இராகவையங்காரவர்களால் தொகுக்கப்பட்டது. பெம்மியளவில் 175-பக்கங்கள் உடையது. இலக்கிய ஆராய்ச்சிக்கும் சரித்திர ஆராய்ச்சிக்கும் மிக இன்றியமையாதது. சொற்பப் பிரதிகளே யுள்ளன. விலை ரூபா 10-0-0

கலாநிலயம் ஆபீஸ்,

வேளாளர் தெரு, புரசை, சேன்னை.

அலக்காரம்—அழகு—ஸ்தானம்

இவைகளுக்கு எங்கள்

:: மணி த் தை தலம் ::

மிகக் சிறந்தது. ஆயுர்வேத முறைப்படி தயார்செய்யப் பட்டது. 50 வருஷங்களாகப் புகழுடன் உலாவிவருகிறது. தலைமயிரை உதிராமத் தடுத்து நீளாக வளரச் செய்யும். முகத்திலுண்டாகும் வெக்களையும் பருக்களையும் நீக்கும். உங்களத்தைச் சமனஞ்செய்யும்.

5 தலாம் தைலம் கொண்ட புட்டி 1-க்கு ரூ. 1

5 புட்டிகள் விலை ரூ. 4

ஆரோக்கிய சிறந்தம் இநம்!

ஆதங்க நிகரவு ஒளாத்தாலையம்,

26, பிராட்வே, மத்ராஸ்.